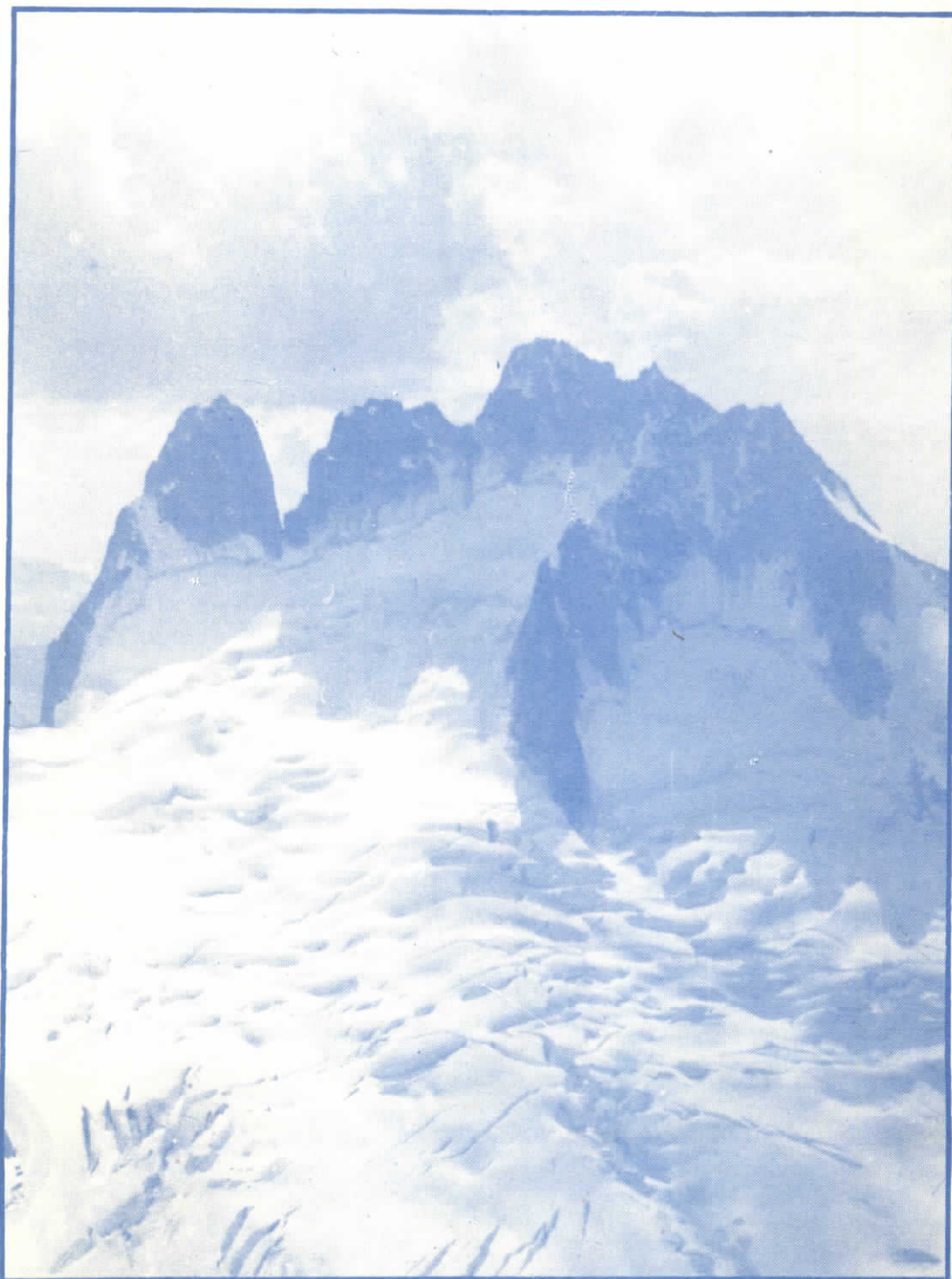

ZPRAVODAJ '84

horolezecký oddíl - t.j. Tesla Žižkov

Horolezecký oddíl

TJ TESLA ŽIŽKOV

určeno pro vnitřní
potřebu HO

Obsah

Plán činnosti v roce 1985	2
Oddílové výstupy roku 1984	3
Další významnější výstupy našich členů v roce 84	
Oddílový žebříček lezců 1984	4
Bezplatné dárcovství krve	5
Výstupy ve Skalistých horách	
Jedním dechem	6
Ďáblova hora	9
Neznámé hory Bugaboo	10
Liberty Bell	11
Přes Nos na El Capitana	12
Lezení pro radost	13
Zimní Dolomity	15
Tatry 84	17
Bivaky	18
Víkend v Tatrách	19
Trekking za poznáním	21
Adresář	25

P L Á N Č I N N O S T I V R O C E 1 9 8 5

Termínované akce:

- leden - 13.1. Jablonecký lyžařský maraton, odpovědný vedoucí Kordík
 - 19.-20.1. Kozákovský ledopád - nácvik ledovcového lezení o.v. Hloušek
- únor - Orlická padesátka - přebor horolezců Čech o.v. Folprecht
 - 24.2. Po hřebenech Krkonoš - závod desetičlenných družstev o.v. Kordík
- březen - 1 týden Vysoké Tatry - zimní zájezd o.v. Pokorný, Vojtěch
 - 16.-17.3. Skály na Rabštejně o.v. Křemen
- duben - 6.-8.4. NDR - Sasko - Rathen o.v. Vojtěch
 - 20.-21.4. Suché Skály o.v. Hloušek
- květen - 4.-5.5. Horolezecké jaro v Adršpachu o.v. Čermák
 - 25.-26.5. Prachovské skály o.v. Konrád
- červen - 8.-9.6. Hruboskalské skalní město o.v. Šubrt
 - 22.-23.6. Labský žleb nebo Ostrov o.v. Pokorný
- červenec - 1 týden Vysoké Tatry - letní zájezd o.v. Vojtěch
 - 6-8 týdnů Skalisté hory, Kanada o.v. Novotný
 - 3 týdny Dolomity o.v. Hloušek
 - 20.-21.7. Příhrazy, Drábské světničky o.v. Hübner
- srpen - 1 týden Adršpašské skály o.v. Manych
 - 2 týdny Paklenica /Jugoslávie/ o.v. Folprecht
 - 17.-18.8. Hruboskalské skalní město o.v. Šubrt
 - 3 týdny Fanské hory /SSSR/ o.v. Konrád
- září - 1.-3.9. Festival horolezeckých filmů v Teplicích n/Metují o.v. Manych
- říjen - 5.-6.10. Bořen o.v. Pokorný
 - 19.10. Vajscimpl - dálkový pochod o.v. Doubrava
- listopad - 9.-10.11. Poslední slanění oddílu o.v. Konrád
 - 23.-34.11. Klokočské skály nácvik chytání pádů o.v. Čermák
- prosinec - 7.-8.12. Černolice o.v. Křemen
 - 24.-25.12. Jizerské hory - skály nebo běžky o.v. Hloušek
 - Otvírání a zavírání Skaláku - účast v termínech určených MV HS ČSTV

Průběžná činnost:

- 1/ Individuelní lezecká činnost
- 2/ Kondiční příprava v tělocvičně TJ o.v. Vojtěch
- 3/ Zkvalitnění členské základny se zaměřením na získání odznaků horolezec I., II., III., stupně o.v. výbor
- 4/ Výchování nových cvičitelských kádrů o.v. Čermák, Hloušek
- 5/ Ochrana přírody
- 6/ Účast na akcích pořádaných MV HS ČSTV odpovídá výbor
- 7/ Plnění odznaku zdatnosti o.v. Čermák
- 8/ Soutěž o Vzorný oddíl 1. stupně o.v. Křemen, Hloušek

Plán schůzí:

Členské schůze - březen, červen, září, listopad poslední pondělí v měsíci od 18,00 v zasedací síni TJ Tesla Žižkov. VČS - 22.1.1985 v síni tradice TJ Tesla Žižkov. Výborové schůze - operativně dle potřeby.

ODDÍLOVÉ VÝSTUPY ROKU 1984

PÍSKOVCOVÉ OBLASTI A CVIČNÉ SKÁLY

Malá skála Pantheon - Otvírání studánek kl. IXb
M. Staněk, J. Hloušek 17.6.1984

VYSOKÉ TATRY -LETNÍ

Malý Mlynár - Czerezukova cesta kl. VI
V. Sojka, J. Bukvic, M. Duda /host/ 6.9.1984

VYSOKÉ TATRY -ZIMNÍ

Malý Kežmarský štít - Stanislawského cesta /Veberovka/ kl. VI
J. Bukvic, M. Šindelář, J. Janoušek /host/ 15.3.1984

ZAHRANIČNÍ NELEDOVCOVÉ HORY DO 5 000 m -LETNÍ

Yosemite El Capitan - Cesta přes nos kl. VI+ A4 /5.11.A4/
M. Staněk, J. Hloušek 4.-8.9.1984

ZAHRANIČNÍ NELEDOVCOVÉ HORY DO 5 000 m -ZIMNÍ

Dolomity Sas Maor - E. Castiglioni kl. V+ 1. zimní výstup, 1. čs. výstup
M. Zvířecí, M. Hromádko /host/ 9.-11.1.1984

DALŠÍ VÝZNAMNĚJŠÍ VÝSTUPY NAŠICH ČLENŮ V ROCE 1984

Kanada, British Columbia, pohoří Bugaboo

Bugaboo Spire - East ridge kl. 5.7, M. Staněk, J. Hloušek 24.8.1984

Snowpatch - Furry Pink kl. 5.10, M. Staněk, J. Hloušek 25.8.1984

USA, Wyoming

Dewils Tower - Wesner route kl. 5.8, M. Staněk, J. Hloušek 20.8.1984

- Durrance route kl. 5.7, J. Folprecht, M. Šindelář 20.8.1984

USA, Washington state, North Cascades

Liberty Bell - Liberty crack kl. 5.9, M. Staněk, J. Hloušek 29.-30.8.1984

- West face kl. 5.8, J. Folprecht, M. Šindelář 30.8.1984

USA, California, Yosemite

El Capitan - The Nose route kl. 5.11 A4, J. Hloušek, M. Staněk 4.-8.9.1984

- East Buttress kl. 5.10 A2, J. Folprecht, M. Šindelář 9.9.1984

Middle Cathedral Rock - East Buttress kl. 5.9 A1

J. Hloušek, M. Staněk 10.9.1984

J. Folprecht, M. Šindelář 12.9.1984

Half Dome - Northwest face regular kl. 5.9 A3, M. Staněk, J. Hloušek

12.-13.9.1984

Sentinel Rock - Steck - Salathe route kl. 5.9. A3, M. Staněk, J. Folprecht,

M. Šindelář, J. Hloušek 15.-16.9.1984

Itálie, Dolomity

Sas Maor - E Castiglioni kl. V+, M. Zvířecí, M. Hromádko/host/ 9.-11.1.1984

Pala Canali - Via Dipancar kl. V-, 1. opakování cesty, M. Zvířecí, M. Hromádka /host/ 14.-15.1.1984

Vysoké Tatry

Malý Kežmarský štít - Stanislavského cesta kl. VI, J. Bukvic, M. Šindelář, J. Janoušek /host/ 15.3.1984

- Levé vhloubení kl. VI, J. Bukvic, M. Šindelář, J. Janoušek /host/ 17.3.1984

Malý Mlynár - Pilíř nižného vrcholu kl. VI AO 5.9.1984

- SZ stěna nižného vrcholu kl. V 5.9.1984

- Czerezukova cesta kl. VI 6.9.1984

- Cierychova cesta kl. VI 7.9.1984

V. Sojka, J. Bukvic, M. Duda /host/

Volia veža - Eštok-Janiga kl. VI A2

- Orolín-Kyvala kl. V+

K. Janoušek, Hejtmánek /host/

Česká veža - Kvasničkova cesta kl. V AO, V. Appel /host/, M. Vojtěch 28.8.1984

- Bocek-Šádek kl. VI, V. Křemen, L. Nedbal 28.8.1984

Mlynárova vidla - Pravá hrana kl. V, V. Křemen, J. Vlasák /host/ 31.8.1984

Svištový štít - Levá hrana Z kulisy kl. V, V. Křemen, V. Manych, M. Vojtěch V. Appel /host/

Velická stěna - Středem /Galfy, Urbanovič/ kl. VI, M. Šindelář, V. Tomek /host/, J. Janoušek /host/

ODDÍLOVÝ ŽEBŘÍČEK LEZCŮ 1984

Jméno	Výstupy		Body
	velehory	cvičné	
1. Sojka	10	310	2412
2. Hloušek	13	217	2342
3. Bukvic	8	271	2342
4. Staněk	11	75	1921
5. Šindelář	14	69	1491
6. Zvířecí	2	206	1153
7. Folprecht	5	47	1092
8. Konrád		176	928
9. Křemen	3	126	865
10. Vojtěch	3	56	539
11. Novotný	4	39	471
12. Kachan		69	451
13. Doubrava		56	423
14. Janoušek	6	14	414
15. Kordík	2	76	411
16. Šubrt		33	202
17. Nedbal	1	15	109
18. Pokorný		18	102
19. Beneš	2	19	98
20. Sajdl	1	15	97
Celkem výstupů	85	1907	

B E Z P L A T N Ě D Á R C O V S T V Í K R V E

MUDr Zdeněk Konrád

V žilách člověka proudí krev a v žilách horolezce snad nejsilněji. Při slézání strmé stěny nám tepe ve spáncích vzrušením, při výstupu na vysokou horu slyšíme krev v úderech srdce. Krev roznáší kyslík. Dokud koluje krev, člověk žije.

Cítíme to snad nejsilněji, když zastavujeme krev zraněnému kamarádovi v horách, nebo v ulicích města, když nás míjí houkající záchranka.

Každou minutu každého dne potřebuje někdo naši krev. My, kteří známe barvu krve z oděrek na svých rukou si to uvědomujeme. Jako jsme vždy ochotni přispěchat svému bližnímu na pomoc v horách, přicházíme do bílých místností transfuzní stanice, abychom bezplatně darovali svoji krev.

Lonského roku se v sekretariátu TJ Tesla Žižkov sešlo deset lístečků potvrzujících čestné dárcovství, letos je nás z řad horolezeckého oddílu již jedenáct.

Dáváme krev a přejeme si, aby ji nikdo z nás nepotřeboval, ale přitom si uvědomujeme, že stejným způsobem nám třeba někdo jiný zachrání život.

V Ý S T U P Y V E S K A L I S T Ý C H H O R Á C H

Jan Kordík

Čtyřčlenná výprava HO TJ Tesla Žižkov ve složení Josef Hloušek, Milan Šindelář, Jiří Polprecht a Liloslav Staněk působila v srpnu a září letošního roku v některých lezeckých terénech Kanady a Spojených států.

Během šestitýdenního pobytu uskutečnili naši celkem 12 výstupů.

V Yosemitešském národním parku, kde českoslovenští horolezci působili již několikrát, byly nejobtížnějšími výstupy Cesta přes Nos na známého El Capitane a Robinsova cesta na Half Dome.

Iluci se však soustředili hlavně na terény u nás dosud neznámé. V Severních Kaskádových horách zdolali šestisetmetrovou stěnu Liberty Bell a za vůbec nejvýznamnější výsledek výpravy lze označit první československé výstupy v Burabo, oblasti kanadských Skalistých hor, obtížností a výškou stěn srovnatelné se světoznámými Yosemite.

Naše výprava patří hlavně, pokud se týče množství výstupů a objevnosti své cesty, k nejvýznamnějším klubovým zájezdům posledních let. Získané informace o nových lezeckých oblastech využije již v příštím roce reprezentační výběr ČSSR, jehož cílem jsou právě kanadské Buraboos.

Milan Šindelář

Den, ve který jsme s ohromnými bágly přicestovali na Ruzyně, nastoupili do IL 62 a strávili v něm osm hodin letu tím správným směrem, jsem si ve svém deníčku označil jako den NULA.

Teprve běh věcí, které následovaly, ukázal jak výstižné bylo toto označení. Už nikdy se totiž napodívám na některé skutečnosti tak, jako před tímhle dnem, ať už se to týká lezení, kamarádů, kteří sdíleli stejný osud, a nebo právě těch dříve "neotřesitelných" skutečností.

Ale abych to vzal po pořádku. Když vynechám co předcházelo, což by vydalo na román /a možná i na soudničku/, tak všechno začalo v ruzyňském bytě kamaráda Zdenka, kde jsme rozložili base camp a 16.8. ráno se za pomoci jeho stejného přesunuli na letiště. Den "D" tedy nastal a nikomu z nás to zřejmě nedochází, takže víceméně odevzdaně čekáme na odlet.

Plán cesty byl připraven do detailu, představitost vydrážděná na maximum a teď tedy mělo dojít ke konfrontaci se skutečností. První korekce obou nastaly už na Kenedyho letišti. Především jsme zjistili, že i po zkušenostech z Ruzyně a jiných světových "airportů" si budeme muset opravit pojem "mezinárodní letiště". Několikapatrový, rozsáhlý labirint budovy společnosti PAN-AM ze skla a betonu, zasazený do změní nájezdových ramp a estakád, nedával našinci příliš šancí na opuštění budovy, tím méně, že podobných je v areálu snad deset i víc. Dvě hodiny, které jsme museli čekat na naše zpožděné zachránce, byly vyplněny úvahami o tom, jak napíšeme knihu "Šest neděl somrákem na Kenedyho letišti". Nestalo se. Za večerního šera, při 31°C, vyrážíme ze střechy toho Babylonu v klimatizovaném autě našich přátel napříč městem až do New - Jersey. Jestli něco nejde popsat, tak je to právě ten první kontakt, noční cesta přes Manhattan a potom pohled zpátky na něj ze 13. podlaží činžáku na západním břehu Hudson River.

Péčí našich dobrodinců se nám v rekordním čase daří získat z půjčovny HERTZ skoro nový PONTIAC 6000, a tak už další den kolem poledne získáváme první zkušenosti s provozem na dálnici a obsluhou "našeho" komfortního autíčka.

Časový plán Josky hovoří nesmlouvavě, takže se nazabýváme takovými zbytečnostmi jako jídlo a spánek a už třetí den dopoledne vjíždíme do města zločinu - Chicago. Centrum města vůbec neodpovídá našim představám - je moderní, luxusní a čisté. Méně honosně už vypadají okrajové čtvrtě, ale z oken známé chicagské dráhy se jeví jenom jako ta "odvrácená tvář". Vozy dráhy, které tu říkají "loop" - doslova smyčka a která je vedena po zemi, nad ní i pod ní, jsou nové a čisté, ne tak už její podzemní stanice. Cítíme se trochu ošizeni, když po nás nikdo nestřílí ani nás neohrožuje nožem, jak se tady prý opravdu občas stává. Pobyt ve městě využíváme nejen k jeho prohlídce, ale i k výuce "nakupování v supermarketu" - samozřejmě pod dohledem. Pro nás je problém nákupu v tomto zařízení, které se nedá ani přirovnat k Domu potravin před vánocemi, jediný: vybrat z několika srovnatelných druhů zboží ten nejlevnější.

Chicago opouštíme v nedělním ranním poklidu, kdy se každý průměrný Američan připravuje na ranní mši. "Drajvujeme svoji káru" opuštěnou dálnicí a po polední překračujeme řeku Mississippi /kdo z nás to kdy tušil/ a s výkřikem "GO TO WEST" se řítíme nekonečnými rovinami Minnesoty a Jižní Dakoty směrem k našemu prvnímu lezeckému zastavení. Uvidíme ho ale až druhý den ráno, jak ční na obzoru jako přízrak ve zvlněné krajině severního Wyomingu. "Debil", jak mu důvěrně říkáme, nebyl náš hlavní cíl, a tak jsme se k němu taky zachovali. Za jediný den stiháme vylézt každá dvojka jednu cestu, s trochou smutku opustit pěkné lezení na tenhle nádherný šutr a přesunout se těsně pod hradbu Skalistých hor, kde trávíme noc pod neuvěřitelně hvězdnatým nebem. Ranní šero jen umocňuje dojem z neopakovatelné divočiny Skalistých hor, které přejíždíme v místě zvaném Granite Pass. Zřejmě všichni vidíme poprvé na vlastní oči losa, který si důstojně vykračuje přes silnici s obrovským parožím. Tohle všechno vnímáme vlastně jen za jízdy, nevyjímaje z toho

městečka Grey Bull a Cody, kde působil známý Buffalo Bill. Všechna takhle místa by si zasloužila zřejmě více naší pozornosti, ale předmětem prvního vážného sporu se stává až Yellowstone národní park.

V podstatě je to cestovatelské barbarství, projet takovou přírodní rezervací za den, ale takhle to chápe jen část výpravy. Dochází k výměně názorů, při které je dřívější přítel nazýván zvířetem či dokonce částí mužského těla. Nakonec dochází ke kompromisu, a tak ve slušném tempu absolvujeme obligátní kolečko s horkými prameny, jezery a Mamoth terasami, které se opravdu zdají být divem přírody.

Pozdě odpoledne opouštíme domov Médi Bédi a šílenou noční jízdou, jak je naším zvykem, překonáváme větší část státu Montana a už druhý den odpoledne překračujeme kanadské hranice.

Město Calgary nás vítá v poledne šestého dne po přiletu, dokonale nevy spalé, hladové a utahané - máme za sebou 4 900 km a nikdo z našich nových kanadských přátel tomu nechce věřit. Soudě podle hostiny, kterou nám večer na zahradě vystrojili, vypadáme asi hůř, než si myslíme. Kanadský horolezec - student bydlí v patrovém dřevěném domku poblíž centra, vlastní starší automobil a surf. Navštívil několik lezeckých oblastí v Asii, Africe a celé Americe a tvrdí, že až dostuduje, tak se konečně trochu zařídí a bude si smět dovolit i dvě děti - tak jako my. Večer se promítají diáky a získávají cenné informace o našem cíli - o Bugaboo. V noci pak navštívíme ještě místní horolezecký klub, i když naším přáním je spíš spánek.

Východiska do lezecké lokality Bugaboo Glacier dosahujeme po 200 km jízdě, z čehož posledních 45 km je po horské cestě hodné zařazení do Safari rally. Vynáška na tábořiště pak překonává všechno, co kdo z nás v tomto směru zažil. S 35 kg jsou ty tři hodiny pochodu šíleným terémem utrpením, které je zpestřeno lezeckými prvky a překročením docela slušného vodopádu zajištěného několika plandavými lany. Jdeme spát až po půlnoci, spolu s únavou z předcházejícího dne je to hlavní příčina našeho "turnovského" nástupu. Deset hodin je tady skutečně pozdě i na lehčí túry, které jsme pro začátek zvolili. Míla s Joskou jdou na orientačně jasnou a nástupově dosažitelnější hranu Bugaboo Spire. Také slaví úspěch. My s Termitem volíme n.c. na Snow Patch, i když fakt, že je to poslední věž, která byla v této oblasti zdolána, dodává výstupu vážnosti. Po několika zaváháních v orientačně náročné cestě končíme asi tři délky pod vrcholem a v nastávajícím šeru a dešti se bez věcí na bivak rozhodujeme pro sestup. Za tmy a lijáku se kolem půlnoci vracíme do tábora. Další vývoj počasí nám dovolil už jen málo. Kluci hned následující den zdolávají Snow Patch z náhorní strany v silném větru a mrholení. My odpočíváme a doufáme, že týden, který tu hodláme strávit, nebude celý tak krutý. Zůstává u přání - další pokus o výstup je odražen hned zpočátku deštěm a víchřicí. Vydržíme ještě den a noc v úplně promočených věcech a stanech v potocích a pak to vzdáváme. Do našeho ústupu začíná padat sníh, zurčení potůčků v hanku pod námi se změnilo v hukot a hukot vodopádu v řev. Situace ztrácí půvab a sestup je místy na špagát, místy na šnorchl, korunu všemu dodává opravdu drastické překonání vodopádu a plavecká vložka v dolině.

Na parkovišti se ukáže, že spolu se dvěma Amíky jsme byli jediní kaskadéři, kteří to absolvovali po svých - zbytek ostatních dopravila dolů správa parku pomocí dvou helikopter. Prožitá útrapy navozují dole fantastickou internacionální družnost asi dvacítky lezců ze všech končin, s nimiž společně čekáme na buldozer, který má zprůjezdit těch 45 km cesty k silnici.

Následky minulé živelné pohromy sušíme ještě za dva dny, už ve Státech pod impozantním Liberty Bell v Kaskádových horách. Za krásného ale chladného počasí ho zdoláváme po dvojkách dvěma cestami. Večer projíždíme romantickou divočinou Kaskádových hor a pustin severního Washingtonu a ve dvě v noci už spíme před městem Seattle.

Následující den se stává v několika směrech rekordním. Ranní dešť nás vyhní ze spacáků už v pět ráno a tak se raději deštěm a mlhou řítíme autem k jihu. Vzrušení těžko někdo z nás zapře - čekají nás takové věci jako je Kalifornie, San Francisco, Yosemite, Údolí smrti.... V průběhu dne projíždíme zbytek státu Washington, celý Oregon s písčnými dunami a prvním pohledem na Pacifik /odsud směrem na západ už není západ ale východ - což je

paradox/, překračujeme hranice zaslíbené země za zpěvu: "Hoj, hoši, hej do Kalifornie...." a opět po druhé hodině ranní, poté co jsme urazili 1200 km, uléháme v řevu cikád těsně za cedulí San Francisco 199 mil.

Jestliže noc byla velmi horká, tak den byl víc než to - v klimatizovaném autě se vytrácí plynulost klimatických změn a tak se náš skok dá charakterizovat větou: "Za 48 hodin od omrzlin k úpalu".

Do Friska vjíždíme přes slavný a krásný most Golden Gate Bridge - Zlatá brána. Město je svým posazením na kopcovitý poloostrov uprostřed Zlaté zátoky, netypickou architekturou a výrazným koloritem jako stvořené pro romantické pocity. Ty zcela určitě ovládnou každého, kdo z vyhlídky nad zátokou spatří siluetu města s dominantou červeného mostu. Stejný pohled v nočním vydání je už jenom gradací toho, co v nás vyvolá vzpomínky na známou píseň: "...nevím, co to v sobě máš, San Francisco....". Ani se nám nechce nechat ho za zády, i když náš semafor je zelený, a to hned do takového údolí jako je Yosemite.

K našemu hlavnímu cíli se blížíme krajinou, které k úplnosti chybí jen zaprášený jezdec s ocelovým pohledem pod černým širákem.

Projedeme nejdříve předhůří Sierra Nevady a potom i jeden ze dvou tunelů, které tvoří přístup do údolí. Po pár mílích už ohromně zíráme na vzdálenou siluetu EL Kapa a Half Domu. Když pak stojíme pod stěnou stěn, málem se stáváme svědky první její oběti z našich řad: Termit s nevěřičně zakloněnou hlavou nacouval přímo pod auto.

Chvilí okukujeme poměry v přeplněném kempu 4 a po těžkých dohadách volíme ten méně pohodlný, ale zato lacinější způsob bydlení - ostatně jako nemálo zdejších lgzců. Rozebírat lezení a pobyt v údolí je těžké. Těch 14 dní tady uplyne jako lezecký sen. Od počátečního šoku přes privyknutí až po zalíbení v té neopakovatelné atmosféře velkých stěn, krajního fyzického i psychického vypětí a totálního odpočívání na břehu říčky Merced těsně pod EL Kapem. Zůstávají za námi prostoupené stěny Kapa, Middle Cathedral Rock, Sentinelu a Half Domu, i náš nešťastný pytel s Termitem právě na Halfu.

Odjíždíme se smíšenými pocity splněného velkého snu i smutku z toho, že odjíždíme navždycky. Jedeme přes Touloume Meadows, což je méně známá ale atraktivní a velice přitažlivá oblast ještě v Yosemitejském parku. Dáváme se na cestování.

První na řadě je Údolí smrti, pověstná proláklina, která v minulosti pohřbila stovky nadějí i těl nových osadníků. Z této rozpálené pustiny se s vřazící pravých desperátů přesouváme do Las Vegas v jižním cípu Nevady, kde doslova prohýříme noc - od 22 do 05 hodin ráno, prolézáme ulice a herny největšího hráčekého doupěte ve Státech. Neboť jak říkají sami Američané - v celých USA je na prvním místě sex, pouze v Las Vegas hra.

Jedeme navštívit našeho přítele ve Flagstafu v Arizoně a otáčíme na sever.

V indiánských rezervacích chápeme význam rčení, že je něco pryč jak sláva Indiánů - rozdíl mezi dnešní realitou a obsahem zdejších muzeí je spíš smutný než udivující.

O něco později už s napětím vyhlížíme v 2 000 metrů vysoko položené náhorní rovině známý Grand Canyon. Setkání s ním je šokující - z absolutní roviny se rázem stane absolutní díra a my stojíme na kraji jednoho z nejmonumentálnějších výtvorů přírody, na jehož dně v nedozírné hloubce hučí řeka Colorado. Podle kanonu jedeme až do západu slunce a ráno už nás vítá Monument Valley v Utahu, o kterém poví víc fotografie než slova. Nevynecháváme ani sousední park Arches s kamennými mosty a okny. To už je ale v době, kdy se víc a víc projevuje únava a také se mění žebříček hodnot - začínáme víc myslet na domov a také se objevují trhliny v našem "potravinovém programu", kdy kus žvance je stavěn nad morální hodnoty.

Je 36. den a my, už ve státě Colorado, definitivně obracíme na východ. Další den přejíždíme hlavní hřeben Skalitých hor tunelem ve výšce 3 700 metrů a překrásnými horami jedeme až do města Boulder, které je centrem místního horolezectví, navštívujeme Eldorado Canyon, který je jedním z mnoha míst, kde se v okolí leze.

Naši poslední zastávkou na "západě" je Denver, odkud vyrážíme k závěrečné dvouapáldenní, téměř nonstop jízdě zpátky do New Yorku.

Tehle dálkové přesuny mají svoji specifičnost. V USA je i na dálnici maximální povolená rychlost 55 mil což je necelých 90 kilometrů v hodině. Tohle tempo je nepřijatelné pro každého kdo jede daleko a pospíchá, tedy pro nás. Proto používáme oblíbený způsob jízdy za "trubkou", dálkovým kamionem. Těch jezdí opravdu dost a jejich řidiči se vysílačkami navzájem informují o pohybu hlídkových vozů policie. Ne každý však pospíchá a tak je potřeba vyčíhat alespoň "osmdesátimílového" a pak se ho umět udržet v hustším provozu. Tenhle systém praktikujeme se střídavými úspěchy až do New Jersey, kde se nám při hledání naší adresy konečně podaří pořádně zabloudit. Vše se však v dobré obrátí a my po čtyřiceti dnech opět dosyta vychutnáváme teplou sprchu i dostatek jídla u stolu.

Na N.Y.C. /jak se odlišuje město od státu/ máme dva a půl dne a dvě noci. Čas využíváme doslova beze zbytku. Ve dne a večer město, do rána diskuze s přáteli, studená sprcha, snídaně a znova. Heslem je, že každá prochrápaná hodina je škoda.

Vyzbrojení mapou poznáváme v reálu takové pojmy jako je Broadway, 5. Avenue, Central park, Empire State Building. Vyjíždíme na největší budovu ve městě - Světové obchodní centrum, odkud vidíme, v současné době pro rekonstrukci nepřístupnou, sochu Svobody. Procházíme mrakodrapová centra i tuctové ulice, vidíme ohromující luxus i povalující se individua, na ulici nám nabízejí "marjánku", nějaká lejstra podpisu, chodíme, fotíme a dýcháme atmosféru.

Po dvou dnech nám Manhattan připadá známý. To už je ale čas jen na drobné nákupy, taxíka a cestu na letiště. V letadle už jen jedna Skotská jako tečka a nekonečná únava.

Dá se něco říct na závěr?

Za čtyřicet dnů jsme ujeli autem 15 000 kilometrů přes 21 států Unie a dvě Kanadské provincie. Jen 3 x jsme spali pod střechem a zhubli o 4 až 7 kilo. Zůstaly nám jen vzpomínky a dluhy a... nikdo z nás nelituje. Kdo nevěří....

Ď Á B L O V A H O R A

Jiří Folprecht-Termit

Někde v roce 1976 jsem viděl v jednom pražském kině "Blízká setkání třetího druhu". Asi hodinu sleduju film a v tom ho uvidím. Koho? No přece Dewils Tower. Již při prvním spatření se ve mně probudilo srdce horolezce a posedla mě "hříšná" myšlenka - to by se to lezlo, co spára to cesta.

Dlouho jsem na tehle kopec myslel, čas však přinesl nové dojmy a živá představa Dewils Tower zapadla do pozadí. Až když se přítel Bobuláč vrátil ze zájezdu do USA a líčil nám zážitky ze své cesty na "Stolovou horu", začal jsem se znovu zajímat o to, jak se tam také dostat. Jako by to tušil, přišel Joska s plánem zájezdu do Severní Ameriky. Rozhodoval jsem se jen krátce a můj sen začínal nabývat trochu konkrétní podobu. To jsem ovšem ještě netušil, co příprava na cestu bude obnášet.

S odcházející zimou dostaly události prudký spád ze kterého jsem se, po překonání několika set nepředvídaných překážek, vzpamatoval až při osmihodinovém letu do New Yorku.

Druhý den už odjíždíme na západ. Čeká nás 1500^{km} cesty k našemu prvnímu lezeckému cíli cesta - Dewils Tower. Dny jízdy po rovné dálnici konečně přerušila vzdálená známá silueta. Brzdíme a fotíme a pak jedeme jako o závod. Nervozita začíná stoupat. Po únavných hodinách strávených v autě máme jedinou myšlenku: konečně už lézt.

Zaplatíme nezbytné vstupné do parku a dojíždíme na parkoviště téměř pod

nástupem. Propuká obrovský zmatek ve věcech. Pod nástup skoro běžíme, Já s Milanem jdu na klasickou Durrancovu cestu 5.7 a míla s Joskou na Wiessnerovu cestu 5.8. První doteky skály a hned cítím, že to půjde. Mírně jsem to ale přehnal s materiálem, připadám si jako vánoční strážník. Cesta nám parádně odsejpá a po vcelku bezproblémových šesti délkách jsme na vrcholu. Setkáváme se tu se třemi Japonci, s nimiž živě diskutujeme. Po chvíli nás bolí od toho rozhovoru ruce a tak se raději loučíme a chystáme se slánovat.

Stojíme opět na pevné zemi a lesem se pomalu vracíme k autu. Myšlenkami jsem pořád ještě ve zdi. Vzpomínám na perfektní spáry, kterým se na písku raději vyhýbám, kde můžu, ale tady se mi najednou začínají líbit.

Ještě odpoledne balíme a vyrážíme k dalším cílům, tentokrát na sever. Ještě poslední pohledy zpět a můj sen je zase už jen snem - teď už splněným.

NEZNÁMÉ HORY V BUGABOO

Josef Hloušek

Na mapě Britské Columbie je městečko Radium Hot Springs. Dvacetsedm kilometrů za ním směrem na Golden otočte volantem svého vozu doleva. Úzká kamenitá cesta Vás po hodině jízdy dovede na parkoviště pod horami. Provincionalní ledovcový park Bugaboo /358 ha/ nepatří rozlohou mezi největší. Vám horolezcům však jde spíše o to, aby na malém prostoru bylo co nejvíce velkého a kolmého. V tomto případě jste na správném místě. Ostré žulové věže, vyrůstající z ledovce do úchvatných výšek a tvarů, jsou považovány za nejvýznamnější skalní lezecskou oblast Kanady.

Poprvé ji z vrcholku Mount Sir Donald v Purcellových horách zahlédl v roce 1910 legendární horský vůdce Conrad Kain. Trvalo mu šest let, než se vrátil a vyzkoušel, že zdolání nalezených věží nebude snadné. Nejvíc mu učarovala Bugaboo Spire, pyramida z čisté skály vysoká 3 176 metrů. Podařilo se mu ji vylézt jižní hranou /5.4/. Ve své době to byl nejobtížnější výstup uskutečněný v Kanadě.

Během více než půl století následujícího po objevení hor Conradem Kainem navštívily skupinu Bugaboo tisíce horolezců. Většina z nich podnikla výstupy na nejvíce známé a nejsnáze přístupné cíle - Bugaboo Spire a Snowpatch Spire. Teprve koncem padesátých let přišly na řadu ty ostatní. Na příklad Howser Tower se svými třemi samostatnými vrcholy byl dlouho nezlezen, ačkoliv by si jako nejvyšší hora skupiny /3 398 metrů/ zasloužil více zájmu. Tento nezájem byl o to kurioznější, že horolezci lezoucí standartní cesty v Bugaboo se pohybovali pouze několik kilometrů od jeho stěn. Z viditelné strany byly všechny tři vrcholy postupně zdolány, ale odvrácené západní stěny věží zůstaly zcela neznámé.

To si uvědomil Fred Beckey, dnes nejuznávanější lezec americké historie a se svými dvěma přáteli se v roce 1959 vydal na objevitelskou výpravu k zadní stěně masivu. Když tři muži přešli Pigeon Col, sedlo v blízkosti South Howser Tower, uviděli horní partie strmých štítů. Jak sestupovali západní stranou sedla, odkryl se jim pohled na úchvatné žulové stěny. Beckey popsal tuto scénu: "Naše bezprostřední reakce byla: Patagonia! Howsery vypadaly jako Fitz Roy, Cerro Torre a jejich satelity, všechny seskupené dohromady. Obrovské sloupy skal dosahovaly výšky sedmset metrů i více. Kuloáry se černaly ledem a dole uzavíral údolí ledopád. Byli jsme určitě první lidé, kteří spatřili tyto stěny..."

V tomto roce se Beckey pro nepřítel počasí musel vrátit. O dvě léta později se však pod západními stěnami objevil znova s Yvonem Chouinardem a uskutečnili výstup /West Buttress/, který dodnes patří v Bugaboo k nejvýznamnějším.

Byly se začaly rodit další nové cesty. Byly zdolány velkéstěny věží

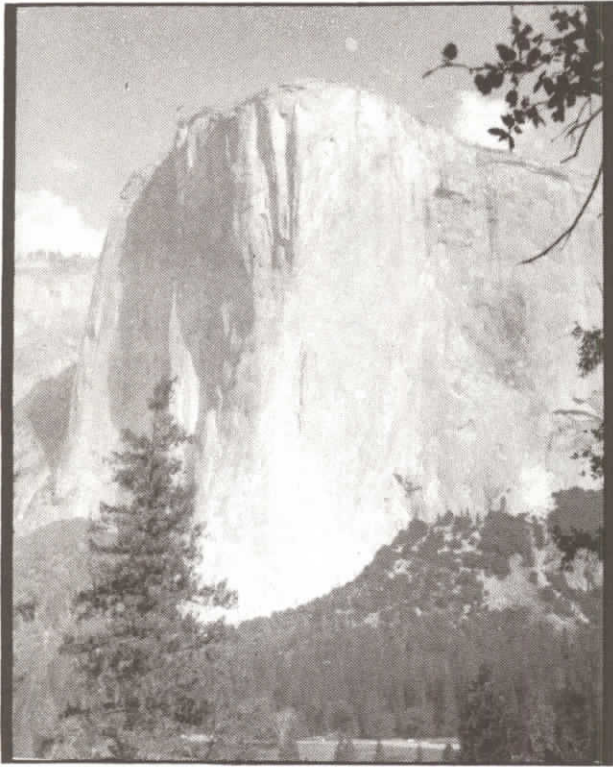

KANADSKÉ BUGABOO

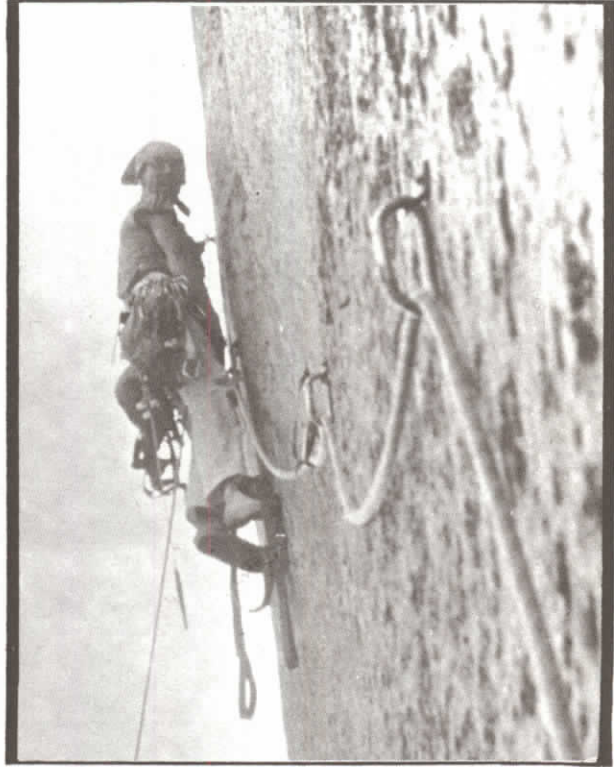

Sestup z Bugaboo Spire - vlevo vrchol "Snow patch"

VÝSTUP NA EL CAPITANA

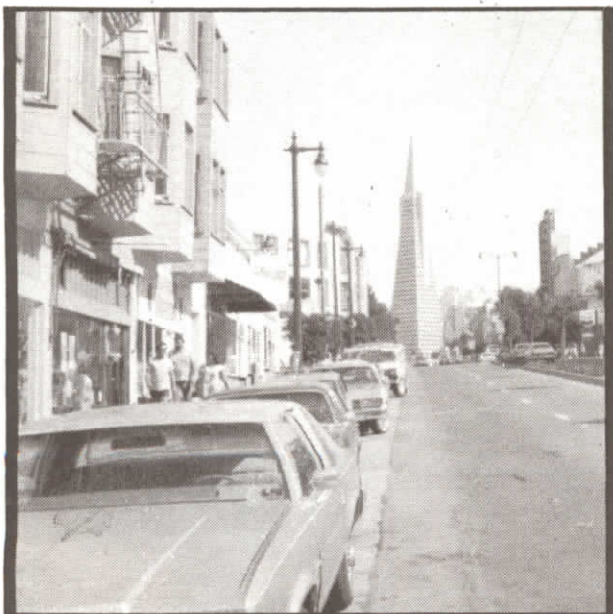

1 000 m vysoká stěna "El Capitana"

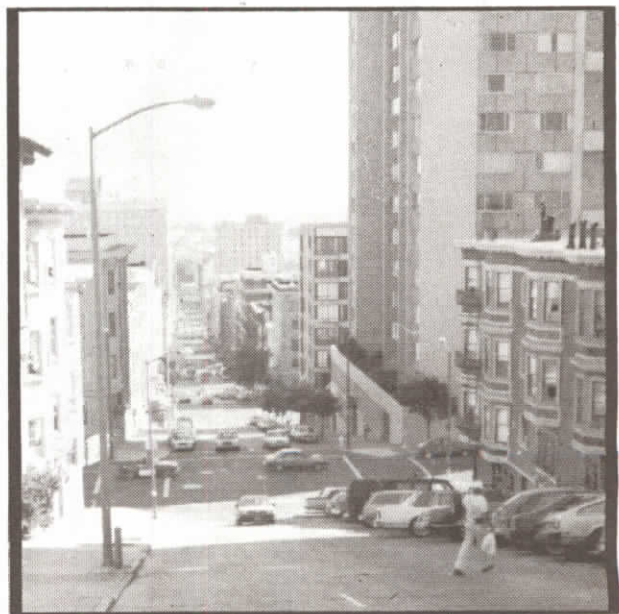

Třetí den ve stěně "El Capitana"

Ulice v San Franciscu ...

... v poledne vyliďněně

Snowpatch, Bugaboo a Pigeon, v roce 1965 přetraverzoval Chouinard hřeben Howsers Tower a Chris Jones v roce 1971 otevřel novou cestu v západní stěně North Howser Tower poté, co natáhl 34 lanových délek.

Dnes je většina cest dříve zlezených za pomoci skob a nýtů zdolána čistě a pouze s použitím vklíněnců. Volné lezení dosáhlo vysoké úrovně, objevily se nové linie, byly otevřeny další cesty.

Big Walls /velké stěny/ v Bugaboo snesou srovnání s mnohem známějšími Yosemitejskými extrémy. A to nejen co se týče obtížnosti, ale i pokud jde o kompaktnost a strmost stěn a jejich výšku.

Východiskem pro lezení v Bugaboo je tábořiště Boulder camp, ležící na břehu Bugaboo creek ve stínu Snowpatch Spire. V zájmu ochrany přírody je dovoleno stanovat pouze na vyhrazených místech. Z parkoviště pod horami sem dopravíte svůj batoh za 2 - 4 hodiny. Pokud se Vám Boulder camp nezdá dost pohodlný, můžete použít chatu Conrada Laina, otevřenou Alpin Clubem of Canada v roce 1972. Stojí opodál a má kapacitu 50 osob. Spí se ve spacích pytlicích, vaření z vlastních zásob. Vládne tu družná horolezecká nálada a každý Vám ochotně poradí, co lézt. Nástupy nejsou delší než v Tatrách, vedou většinou přes ledovec a pokud chcete jít až k Howser Toweru, doporučuje se pikl a pačky.

Při pohledu z bugabooských vrcholů zapomenete, že na světě existují obydlené kraje. Musíte mít však štěstí na počasí. Pohoří Bugaboo leží ve srážkově aktivní oblasti. Relativně často zde prší a sníh může napadnout i uprostřed léta. Pokud Vás něco podobného potká, sestup dolů přes rozvodněné potoky a ledové vodopády určitě ukojí vaši touhu po dobrodružství.

Cestou zpátky zastavte v Radium Hot Springs. Koupel v horkých pramenech vás zase rozežřeje.

LIBERTY BELL

Míla Staňek

Hned při prvním pohledu na mě tenhle kopec udělal obrovský dojem. A to byl jen snímek v knize "50 klasických cest v Severní Americe". Bylo to někde na jaře 84, kdy jsem našim plánům ještě příliš nevěřil. Na snímku se houpal maník v převisu 9A3 - pěkně exponovaná pozice.

Nyní se k Liberty Bell pomalu blížíme a už se nemůžu dočkat. Taková malá předstartovní horečka. Teď, když už jsme od něho vdálení jen pár mil, vypsaly se připomínky, zda budeme stavět, nebo zda okolo jen projedeme. To bych snad nepřežil. Kategoricky odmítám jakoukoli diskusi na toto téma.

Stoupáme neustále vzhůru do sedla Washington Pass. Je pozdě večer, když těsně před sedlem uvidíme siluetu velikého kuželu. Jsme u "Zvonu". Kde budeme spát? Chvilka rozhodování a pak jedeme ještě kousek do sedla, kde se cesta láme. Nakonec zaparkujeme přímo pod "Zvonem", odkud je překrásný pohled na všechny "věže" v oblasti.

Zalézáme do spacáků, mimo Jirky, který dává přednost autu a usínáme neklidným spánkem. Ráno se probouzíme do krásného chladivého jitra. Sláva, že jsme všichni. Kolegové z Oregonu nás totiž informovali, že se tu potloukají medvědi a občas i někoho sežerou.

Já s Joskou máme plán jasný. Strmou cestou pralesem se probíjíme pod stěnu. V pravé poledne pak začínáme lézt. Sluníčko do stěny už téměř nesvítí je ale příjemné teplo a tak rychle ukrajujeme první délku. Trhlina, kterou lezeme se občas rozšiřuje ve spáru a střídají se tu úseky volné a A3.

Několik metrů pod převisem opět štandují. Vypadá to zajímavě a tak si chvíli dáváme přednost, než to zkusím. Nemáme vůbec tenké skoby a kladivo jsme vzali jen jedno. Nad převisem pokračuje cesta podél trhliny 3 až 5 cm široké, do které sázím jeden stoper za druhým, pěkné lezení, ale občas raději ani nedýchám. Konečně další štand. Následuje několik délek, kde se střídají spáry skoutky a kratšími stěnkami. První část cesty je převážně tech-

nická. Celkem snadno ji zdoláváme až se dostáváme za klíčové místo stěny.

Je sedm hodin a začíná se stmívat. Nyní není čas na nějaké hloubání, pokud se chceme trochu vyspat, a tak do toho šlapu, jak se dá. Po dalších délkách vidím plošinky, ale když k nim dolézám, zjišťuju že tady se nám daleko nečistit nebude. Vracím se Joskovi, kde si v rámci možností děláme oba pohodlí. Tady u nás je už úplná tma, ale vršky naproti jsou ještě ozářeny posledními paprsky zapadajícího slunce, které nám skýtají nezapomenutelné pohledy. Jak krásné jsou některé bivaky. Vůbec nelitujeme, že jsme dnes nastoupili tak pozdě. Aspoň je pokoj od mevěďů, smějeme se, a pak už je ticho.

Ráno se probouzíme do krásného dne. Sluneční paprsky se právě dotýkají okolních jehel a ze spacáků se nám moc nechce. Je chladno a trochu profukuje. Asi v osm vyrážíme. Dnes nás čeká jem volné lezení. Některé délky nás trochu zapotí, ale už jsme si zvykli na "materiál" i se lezecky uvolnili. Odsejpa to a jedna délka je lepší než druhá. Prostě parádní lezení.

Pod vrškem nás trochu zdrží bágel, ale ani to nám nemůže zabránit, abychom v deset hodin nevystoupili na vrchol. Tady fouká nejvíc. Vrchol nás odmění překrásným pohledem na panorama Severních Kaskádových hor. Jsme spokojeni s časem i celým výstupem a jako první Čechoslováci se zapisujeme do vrcholové knížky.

Pořizujeme pár nezbytných snímků, dojíme zbytek jídla a po několika slanečnických se dostáváme do horního sedla. Odsud sestupujeme pomalu do údolí. Celé odpoledne pak čekáme na kluky, kteří si nezapomněli vzít klíče od vozu s sebou do stěny. Máme je za to hrozně rádi. Vaříme vydatnou večeři a po ní se vydáváme znovu na cestu směrem na západ.

Je pozdní odpoledne a již z vozu sledujeme "naš" vzdalující se kopec, osvětlený zapadajícím sluncem.

PŘES "NOS" NA EL CAPITANA

Josef Hloušek Míla Staňek

Jsme ještě plni dojmy ze San Francisca. Je však třeba se připravit na novou výpravu. Krajinou jako vystřiženou z westernových filmů se totiž blížíme k pohorí Sierra Nevada. V něm leží Yosemiteký národní park. Toto kalifornské údolí je světoznámé svými strmými žulovými stěnami, které kdysi dávno vyhledal postupující ledovec. Nikde jinde nedosahují skalní stěny takových rozměrů. Nejvyšší a nejznámější z nich je El Capitan a nejdelší výstup, který vede k jeho vrcholu, se jmenuje Cesta přes Nos.

Poprvé jí prostoupil v roce 1958 Waren Harding. Strávil se svými přáteli ve stěně 47 dnů, než se jim podařilo zdolat více než tisíc metrů převislé skály.

Největším problémem při výstupu přes Nos zůstává i dnes vedle lezeckých obtíží čas a voda. Je třeba dobře odhadnout své schopnosti a rychlost výstupu a podle toho se zásobit vodou. Za nezbytné minimum zde považují dva litry na osobu a den. Počítáme s určitou rezervou, takže ráno nastupujeme s mým partnerem do stěny se šesti galony. Naš vlečný vak má určitě přes třicet kilo. Navíc nemáme zkušenosti s jeho taháním. Erzo nám naskakují puchýře, ale druhý den nám to jde už docela dobře. Asi také proto, že ubylo vody, která představovala hlavní váhovou položku. Hned první den v kyvadlových traversech za Sicile Ledge se nám prorazily tři galony. V těchto místech je již návrat na zem téměř nemožný, a tek nám nezbyvá, než se smířit s tím, že bude žízeň a snažit se o co nejrychlejší tempo. Postupně zjišťujeme, že naše podomácku vyrobené stopery jsou schopny zadržet i dvanáctimetrový pád a že ani jedna lanová délka v této stěně nebude zadarmo.

Úzká římsa, dlouhá asi tři metry, je místem, kde trávíme druhou noc. Bosyma nohama, otláčenýma z lezeckých bot, klátíme nad propastí a pečlivě odměřujeme kapky vody. Mohli bychom plivnout až na zem, ale už dávno nemáme sliny.

Na místo včerejšího bivaku, které se nám den před tím zdálo tak vysoko, stěží dohlédneme. Dole se v zapadajícím slunci bliští řeka Merced. Celý den jsme se závistí pozorovali postavičky koupající se v jejích chladných vodách.

Někdy za den zastaví dole na silnici otevřený autobus s turisty a průvodce vykřikuje do mikrofonu informace o historii stěny a upozorňuje na horolezce, kteří v ní zrovna jsou. Jsme na "Nose" sami, ne příliš rychle. Švýcaři slánili dolů po čtvrté lánové délce, takže po dobu výstupu se stáváme jednou z yosemitských atrakcí a terčem pro množství dalekohledů.

Žhavé kalifornské slunce pálí do stěny El Capitan od rána do večera. I v noci sálá ze stěny teplo. Podřimují jenom v košili a pokud se mi něco zdá, je to o helikoptéře, jak nám přiváží vodu.

První ráno nás čeká King swing /Královské kyvadlo/. Dvacetimetrovým pendlem musíme překonat hladký úsek, abychom se dostali k další trhlíně.

Výstup nám jde pomaleji, než bychom si přáli. Pokud nechceme ve stěně strávit ještě pátý den, a to by bylo vzhledem k nedostatku vody dost povážlivé, musíme si pospíšet. Pokračujeme proto v lezení ještě dvě hodiny po setmění pouze za svitu čelovek. Jsme dost unaveni. Dnes jsme snědli každý jednu tatrunku a vypili pár doušků vody.

Čtvrtý den zase pálí slunce. Cítíme, že nejsme ještě nadně. Ale bylo by lepší to dnes skončit. Vedeme svůj boj se stěnou téměř beze slov. Za láhev vody bychom bez váhání zaplatili měsíční mzdu i s prémie, nikdo nám ji však nenabízí. Poslední úseky jsou snad nejefektivnější. "Nos" se zvedá do strmého převisu, podle kterého dostala stěna své jméno. Do poslední chvíle je třeba maximálního soustředění. Konečně skála začíná ubíhat tím správným směrem.

Vrchol El Capitana je vlastně kamenitá zarostlá stráň. Keře, občas nějaký strom. Podáváme si ruce, pořizujeme pár snímků a rychle po náhorní rovině do lesa, vlastně do pralesa. Stromy tu nikdo nesází ani nekácí, ale je jich tu dost. A jakých !! Když padlý strom zahradí stezku, proříznou v něm strážci parku pouze úzký průchod. V jednom se zastavuji - asi 20 metrů od vyvrácených kořenů mi šířka kmene sahá po ramena.

Přicházíme ke kaluži. Ztvrdlé bláto kolem je rozžehnané medvědími tlapami. Je tu ale voda, a to neznáme bratra. Rukou odhrnujeme z hladiny řasy a vodoměrky a dlouze pijeme...

Sestup do údolí je dlouhý. Asi dvanáct mil se probíjeme pralesem a strmými suťovisky zpět k autu. Teď si dvadny odpočineme, ale před námi jsou další lákevé cíle: Half Dome, Sentinel Rock, Cathedral Rock... a času tek málo.

LEZENÍ PRO RADOST

Josef Hloušek

Ráno pod Half Domem je chladné. Ne však pro horkokrevné Francouze, kteří se řítí sutí k nástupu. Jsou vybaveni jako našinec na údolního Blatníka. Tričko, čelenka, pytlíček s magnézkiem. Vrhají se do stěny s odhodláním předběhnout všechny před sebou. A není nás málo. Na porenčovaných lanech už zdatně jumarují Californané od Lake Tahoe, za nimi mladí Britové od Ipswich a někde výš budou ti, co halekali dolů, když jsme včera za soumraku přicházeli pod stěnu.

První Francouz už mi dýchá na paty a jeho kamarád, ve snaze být ještě rychlejší, zápolí vpravo ve variantě nástupu obtížnosti 5.11. Odlézám právě ze druhého štandu, když se ozývá rána. Zablédnu ještě, jak postava vylétla zpoza hrany a zase za ní zmizela. Když se podruhé ohlídám, nikdo už za námi není. Dole na sutí se dívka sklání nad ležícím tělem. Asi za půl hodiny přilétá helikoptéra.

Bavím se na štandu s chichotavou dívkou od Lake Tahoe. Její partner se zdí být v dobré kondici. S obdivuhodným elánem se vrhá do každé nové délky.

Hbitě ji zdolá a strojovým tempem souká vzhůru nacpaný vak, zatímco Joan se smíchem spěchá po jümarech k němu. "Tvůj přítel je silný chlapec, strong boy!" "Yes, strong boy", chichotá se, "to mu musím říct".

Pohyb ve stěně se zastavil. Všichni jsme dolezli dvojku, kterou jsem v duchu pojmenoval "družstvo žebravých Švýcarů". S obrovským báglem se jenom zvolna posunují vzhůru a když je chlapík od Lake Tahoe dravě předlézá, prosí ho, aby jim vzal fixní lano na další štand. Zdá se, že stěnou pouze jumarují. Další délku jim vyvádí Paul z Ipswiche. Každého se ustaraně vyptávají, kde bude bivakovat. Všichni samozřejmě na Big sandy ledge /Velké písečné lavici/. Švýcaři zkormouceně usuzují, že už se tam nevejdou a že budou muset zůstat tam, co právě jsou. Připomínají mi reklamní agenty od firmy s horolezeckým materiálem. Ptají se nás, na jak dlouho plánujeme výstup: "Jeden, dva dny." A kolik máme jídla: "Jednu čokoládu." Přemlouvají nás, ať tu zůstaneme s nimi a povzbudivě ukazují na svůj bágl, kde prý mají dost jídla pro všechny. Zřejmě si od nás slibují nějakou tu délku zítra ráno. Jsou ve stěně už třetí den a zřejmě tu budou ještě dlouho.

Dívám se, jak mladý Anglák vylétl z traverzu, ale už zdatně jumaruje vzhůru. Vychutnáváme vzdušné lezení v pevné skále. Je teprve pět odpoledne, když se kolona zastavuje. Paul na nás volá, že Big sandy ledge je plná, abychom zůstali o délku níž. Vypadá to tu sluště. Dá se i sedět. Dělíme se o čokoládu, pijeme vodu a zasněně se díváme do údolí. El Capitan, Sentinel Rock, Cathedral Rock, Washingtons Collums ... všechny yosemitské lahůdky máme jako na dlani. Slunce svítí do naší stěny až teď odpoledne a příjemně hřeje. Zmocňuje se nás trochu ospalá podzimní nálada. Pozorujeme západ slunce nad El Capitanem a ani moc nemluvíme.

Po pěti týdnech lezení nám dnešní bivak připadá tak samozřejmý, jako bychom nikdy nespali jinak. V noci platíme dan yosemitské módě. Přes bílé plátěné kalhoty nám mrznou kolena. Moc toho nenaspíme. Opírám si hlavu o plastickou lahev od Coca-coly umně zapříčenou do spáry a naslouchám, jak pokračuje večírek na "Big sandy". Tam je veselo. Reproduktoři vyřvávají do noci nejnovější šlágry. Ozývají se výkřiky, jásot a smích. Tady je trochu nuda. Jen měsíc a hvězdy a světla aut. Ta malují po jednosměrkách v údolí neskutečné obrazce. Radovánky na "Big sandy" trvají až do rána.

Pár doušek vody. Zbytek tu necháváme a popolézáme výš. Na Big sandy nás přátelsky vítá Mike z Texasu a rozjásaný Gin ze San Francisca. Jeho obrovský přehrávač, připomínající bednu omotanou izolačkou, stále ještě funguje.

Nejvýše ze všech je chlapík od Lake Tahoe se svou chichotavou přítelkyní. Pod nimi bojují mladí Britové /za chvíli uvidíme další pád/ a táhnou lano i pro Gina, který se věnuje spíše intelektuálním záležitostem. Nabízí nám cigarety, ale zatím nám nedošlo, že to nejsou Sparty. Na Big sandy trávíme příjemně dopoledne.

Krátce po jedenácté kousek popolezeme. Pak zase čekáme a věnujeme se společenskému životu ve stěně. Konečně je před námi trochu volno. V halekání veselých lezců se stěží slyšíme. Trošku vzrušení /pro změnu lezeckého/ přináší traverz bez držení po úzké římse, známé jako Thank-God ledge. Fotografie nehlaly. Je to skvělé.

Blížíme se k vrcholu. Tam už dlouho pokřikuje dvojice od Lake Tahoe, za chvíli se k nim přidávají Angláci a pak Mike a Gin. A nejsou tam sami. Trochu psychicky otřesený vyhlížím přes vrcholovou hranu: na Half Domu se tančí! Ginův přehrávač pracuje na plný výkon. Dvě dívky v plavkách, co tu čekaly na svého kamaráda, to roztáčejí s našimi známými. Za chvíli jsme i my uprostřed bláznivého reje. Dostáváme napít, cpeme se broskvovými kompoty, zároveň šlukujeme z jakýchsi kolujících cigaret a povykujeme s ostatními. Všichni tančí, objímají se, vyskákají a smějí se. Smějí se a pokřikují i turisté kolem. Upozorňují, že nás včera celý den pozorovali dalekohledem z Yosemite Village a naznačují, že jsme dobrý a že nám všem fandí.

Musíme ještě pro bágly pod stěnu. Gin mi dává cigaretu na cestu a protože už zná mé nekuřácké problémy s udržováním ohně, přidává i zapalovač. Palasně se loučíme. Ale večer v Campu 4 bude beer drinking, připomíná Mike. Dotkne se nás tam znovu horký tep Yosemitského údolí?

ZIMNÍ DOLOMITY

Miroslav Zvířecí

Letos v lednu jsem měl možnost poznat krásu zimních Dolomit. Po dlouhé a únavné cestě se autobus zastavil na naší konečné - v krásném údolí, lemovaném zasněženými štíty - přímo před pěknou hospůdkou s názvem Val de Cal. Odtud jsme šli jen kousek k malé chatce, která se stala po celou dobu zájezdu naším útlukem. Nejprve jsme ovšem museli do našeho přechodného domova vynosit padesát vícekilogramových sudů s věcmi a potravinami. První noc jsem se zrovna dobře neprosnal, ale ráno bylo perfektní. Modro, jasno, za chatou vykoukl kopec, zvaný Sass Maor, v celé své nádheře. Byl cílem převážné části naší skupiny. Chystal jsem se na něj i já se svým kolegou Martinem alias Kačabou. Po důkladném zvážení jsme se rozhodli pro jednu z nejstarších cest, která však nebyla dosud v zimě lezena. Vedla levou částí stěny, a tak jsme počítali s tím, že si z ní prohlédneme další partie, v nichž by se event. dala udělat nová výstupová trasa, kterou jsme plánovali později. Po důkladném prostudování ní průvodce v naší přívětivé hospůdce za vydatné podpory dvou litra Roso, jsme se shodli na tom, že bude-li pozítří pěkné počasí, nastoupíme do stěny. Další den jsme věnovali třídenní věci, vybírali potřebný materiál a pakovali bágly. Přestože jsme výběru věnovali maximální pozornost, zdály se nám bágly stále těžké. Z původního plánu - poněkud drastického - vstávat ve 3.00 ráno, našťastí sešlo, neboť naši noví přátelé, italští lesníci, nám přislíbili odvoz co nejblíže pod stěnu terénním Roverem. A tak časně ráno, resp. v noci, když někteří horlivci už vyráželi do stěny, jsme s Kačabou sladce spali. V půl sedmé jsme naložili bágly do auta a vyrazili směrem na Sass. Rover si se sněhem poradil znamenitě a zavezl nás až skoro pod stěnu, takže jsme v pohodě a s čerstvými silami dokonili dvojky lezců, které šly po svých. Děvčata se chytře přidala k našemu způsobu přepravy, aťe nyní pod stěnou se dala vlastní trasou. My jsme si nasadili železa jali se zdolávat lehkou spodní partii, což byla skála pokrytá sněhem.

Den je výjimečně krásný, slunce svítí na zasněžené římsy, po kterých postupujeme nahoru. Nemí to zrovna druh lezení, který by se mi dvakrát zamlouval, ani Kačaba nejví nedšení. V poledne zjišťujeme, že výšky neubýlo tolik, kolik jsme plánovali, protože stále traverzujeme. Výstup je zatím technicky nenáročný, pouze nás sužuje nepříjemná žízeň. Kačaba zastavuje a dobírá zbylé lano mezi námi - lezeme totiž skoro stále současně /lehký terén/. Dolézám k němu a navrhuji, abychom si rozehráli sníh a uvařili trochu čaje. Vybalením vaříče vyjadřuje souhlas a po komplikované přípravě čaje z rozehrátého sněhu se konečně napijeme. Piknik končí a já pokračuji dále nepříjemným traversem ke žlabu, končícímu asi osmi metrovou zledovatělou stěnou. Do ní nastupuje Kačaba, v jedné ruce kladivo, v druhé kladivoníkl, zřizuje štand a dobírá. Kejde mi to tak dobře jako jemu, mám jenom kladivo, protože z úsporných důvodů /váhových/ jsme druhý níkl nevzali. Pouštím se opět do traversu po šikmém sněhu do komínů a žlabů, které se nám vůbec nelíbí, jsou totiž většinou zakončeny sněhovými převisy, jimiž jsme se museli doslova prosoukat nahoru. Takovýto způsob lezení zaručuje, že vám nepadá voda za krk, do obličeje, do rukávů a všude tam, kde ho člověk zrovna nejmíň potřebuje. Při tom prodírání jsme si málem ani nevšimli, že bude noc. Kačaba zdolává dnes už poslední sněhový převis a shání dobré místo na bivač. Zatím se zcela setmělo a proto se snažíme nalezenou trhlinu upravit na přijatelný bivač. Po dvaceti minutách intenzivní práce se nám zdá výsledek ucházející, vytahujeme tedy karimatky, na ně dáváme spacáky a poučtíme se do nejlepšího obřadu z bivakování, tj. do přípravy večeře. Tvoří ji kousek chleba, salámu, sušenky, čaj, čokoláda, na závěr si zmlááme pár oříšků a zalézáme do spacáků. Chvilku ještě probíráme události dne a pak přesto, že je mrazivá noc, v teple spacáků usínáme. Ráno je jasné, větší pěkný den. Znovu stoupáme sněhovými žlaby, které se střídají se zaledněnými komínky. Traverzujeme k výrazné hraně, když se k ní dostávám, sudavám si dvojitě boty a nazovám "bíška", neboť ty jsou daleko vhodnější k lezbě po kolmé stěně, která nás čeká. Ne rozdíl od komínů, v nichž jsme ztratili spoustu času,

postupujeme docela rychle. Do stěny svítí slunce, můžeme lézt bez rukavic. Terén dovoluje jištění vklíněnci a stopery. Dohadujeme se, kolik délek ještě schází k vrcholu, zdá se nám, že mnoho ne. Surozřejmě jsme se spletli, najednou se setmělo a v kolmé stěně nemůžeme najít kloudnou polici na bivak. Začíná mi být zima na nohy, a tak se jdu podívat o kus výš a nacházím malou policičku, na níž budeme moci alespoň sedět. Dobírám Kačabu a připravujeme skromný bivak. K jídlu toho taky nemáme moc, vzali jsme si potraviny pouze na dva dny, protože jsme se domnívali, že výstup nebude déle trvat. Noc je jasná a vidíme, jak na nás někdo bliká od charky baterkou, zřejmě Buditel, se kterým jsme si tuto signalizaci domluvili. Odpovídáme stejným způsobem značícím, že je vše v pořádku. O pohodlí nemůže být ani řeči, sedíme opření o skálu, nohy nám visí osotány lany do propasti. Ráno vítáme s úlevou, takhle by mohl pohodlně spát jenom trénovaný opilec. Pazouvám si znovu lezečky a vyrážím. Po nochybné večeři mi není zrovna nejlépe, ale musím lézt, cesta vede jenom nahoru. Kolem poledne absolvujeme ještě pár délek po hřebeni a konečně vrchol. Pohled, který se naskytl, nás aspoň částečně odměnil za překonané obtíže. Fotografujeme, abychom měli vůbec nějaké fotky z cesty, po celou dobu lezby nebyl na tuto činnost čas. Nepříjemný studený vítr nás brzy donutil k sestupu, který začíná sněhovým žlebem, který spíše sjíždíme, než slézáme. Následují plotny, kde hledám něčona slanění, po chvílce objevuji stopy, z čehož usuzuji, že sestupujeme správnou trasou. Po několikerém slanění jsme v sedle, dále jsou jen sněhové žlaby a v nich stopy. Je nám divné, že na vrcholu žádné nebyly, víme, že do stěny nastoupilo dvanáct lidí. Sestupujeme na druhou stranu, doháníme kluky, kteří lezli Závojevou hranu a rovněž scházejí. Společně se boříme po pás v zasněžené kleči. Mám hlad a vlivem žaludečních potíží jsem už dosti vyčerpán. I večer jsme konečně v malé vesničce a vpadáme do první restaurace, kde si dáváme vytoužené jídlo a pítí. Telefonujeme do naší základny a odtud pro nás posílají Rovera. Teprve nyní se dozvídáme, že jsme prostoupili stěnu jenom my dva, neboť jeden z našich kamarádů se zřítíl a ostatní své výstupy pod dojmem této smutné události vzdali. Určitým způsobem jsme měli i my smůlu, dvě noci, které jsme trávili ve stěně, byly nejstudenější za celou dobu zájezdu. Kluci říkali, že v údolí u chaty bylo kolem -20°C . Ostatně i cesta autem zpět na chatu byla zážitkem - italský šofér tvrdil, že je bývalý automobilový závodník a ke všemu byl v mírně opojeném stavu a dle toho jeho styl jízdy vypadal. Druhý den jsme odpočívali, sušili věci a přemýšleli o tom, kam vyrazíme, zlepšili-li se počasí, protože napadl sníh.

Po dvou dnech odpočinku jsme se rozhodli pro kopec s názvem Palla Canali, cestu Via Dipanekar, od místního nejlepšího lezce Manola. Ráno jsme sbalili a velice nalahko jsme se vydali pod stěnu, kam jsme se dostali v podvečer a tím pádem nám zbylo dosti času na podrobné prohlédnutí stěny. Cesta se zdála být logická a jasná, vedle k obrovskému převisu a pokračovala přes několik věžiček na vrchol. Vybrali jsme si pěkný plácek na bivak, uvařili a zalezli do spacáků. V noci mě často probouzelo padání kamenů ze stěny. Konečně se rozednilo, jenže je skoro zataženo, žádná paráda, rozmyšlíme se, zda máme vůbec lézt. Desátá rozhodla a vyrážíme směrem nahoru. Obouvám si opětovně lezečky, bereme jenom jeden kletr, aby byl náš postup co možná nejrychlejší. Nutností jsou i přilby, ze stěny sestává ozývá hřmot padajících kamenů. První délky rychle zvládáme a pod obrovským převisem jsme poměrně brzy. Jdu dopředu, protože Kačaba leze v zimních botách, což v jemnějších úsecích není zrovna nejvhodnější obuv. Přes nepřijemně převislý a rozlámáný kout se dostávám na veliké police, kde postupujeme velice rychle, když najednou zjišťujeme, že to nejde ani nahoru, ani doprava, zkouším jít vlevo, jsou tam dokonce nějaké skoby, ale ty končí v hladké plotně. Jdu tedy přímo, po pár metrech nacházím skobu, docela se mi hoří, skála je silně lámavá. Pokračuji dál a narážím na další skobu, následuje asi desetimetrový sokolík, potom štand, kam dobírám Kačabu. Střídá, ale loflaky mu postup značně ztěžují, nastupuji tedy opět já. Dostávám se do velkého žlabu, který by teoreticky měl vést až na vrchol, jenže prakticky musíme slanit několik délek, abychom se dostali do žlabu vpravo od nás. Pomalu se začíná stmívat, neštěstí žlab vede na vrchol, dolézáme tam už za tmy, silný vítr nás nutí k sněhnému návratu. V závětrí se přezouvám a v tom mi Kačaba obratným manévrem shodil kámen na kolena, chvíli se nemohu postavit, ale bolest povoluje a ta y mi nezbyvá než se zmátořit, protože spacáky nemáme a tu-

diž se musíme dostat dolů. V měsíčním svitu kráčíme po hřebeni, nacházíme mu-
žika, kus dál opět, malý žlab překonivíme klasickým způsobem po zadní části
těla, následuje malé sedátko a za ním červené značky, ukazující sestup kuloá-
rem dolů. Láme vytráno, sbíháme do údolí, kde se na čas rozcházíme. Lečaba
maže z titulu, že je mladší a šikula /viz moje kolena/ prodruží kletř, který
jsme zanechali pod stěnou a já jdu pomalu na křižovatku turistických cest, kde
na něho čekám. Přibíhá asi za půl hodiny a k chatě jdeme zase pohromadě. Je
jedenáct hodin, když sbežujeme kletř a odcizíme do hospůdky, v níž všichni
tráví volný čas, protože je to jediné místo, kde je teplo. Červeným vínem za-
píjíme výstup. Dva dny odpočíváme a protože počasí nedovoluje další výstupy,
vyrazíme na okružní jízdu po Dolomitech přes Cima na Civettu, kde působila
druhá polovina zájezdu.

T A T R Y 8 4

Miloslav Vojtěch

Tak už je to zase za námi. Týden utekl jako voda v Bialce. Něco bylo ja-
ko vždycky, víc toho bylo jinak. Ostatně jako vždycky. Trochu přšelo, trochu
strašilo a bylo i dost hezky. Smělé plány se konfrontovaly se skutečností.
Vše ostatní funguje odvěků stejně, oxidy, siřičitany a jiní podvtařáci chrous-
tají přírodu zde zatím ve skrytu a hotel B s hvězdičkou navíc zatím na Pol'a-
ně nestojí. Ačkoliv moc by mu to zde slušelo.

Týden utekl a na konci se sedí u piva u "Marienky", na kopce už není vi-
dět, tak lze beztréstně vykřikovat jména strašidelných stěn a cest. Nehrozí
už nebezpečí poměření, tak může nastoupit aljašské veselí.

Ti, co jdou teprve vzhůru i ti, co jdou dolů, mluví jeden přes druhého
bez konce, chaotická výměna názorů a hodnocení všeho.

Nevylezli jsme žádné zázraky. Ten Syčák každé rok musí mít něco se zády,
smolař, zase jel dřív domů. Všichni jsme naživu. Nebyla pravá boječtivá nála-
da. Ale bylo nám docela dobře. Jirka přemítá s Vládou, jak to bylo milé, že na
konci Puškáše v tom ledu nebyli sami. Vladimír zase, že Bocekova na Českou je
věc a ta místa, kde nejde jistit, že by byla asi podařená v dešti. Víta zase,
že ten Kváša byl lezec, že uměl udělat cestu. Dodám k tomu, že tam toho bylo
dost, i vytřeštěnejch očí. Pepa nás všechny morálně zajišťoval ze samorostlé-
ho volného průstupu východní stěnou Českéj. Dokud to šlo, zjevil se na našem
štanu, nahlédl nám starostlivě do tváří a zase šel po svých. Má dosti dobré
nervy. Ledu bylo na Galerce dost. Omezilo to možnosti. Honza s Víťou dělali
cvičení, co se dá vydržet. Dvě cesty na Ganek ze dvou dolin přece jen Víťou
zmohly. Večer se dokonce ani nemohl zúčastnit pravidelného šamanského zaklí-
nání a poskakování proti dešti a zlým duchům. Zato Syčák zaklel všechny dostup-
né lahve a odplížil se na vlak. S Vladimírem jsme na rozpacích, jak to vlastně
bylo s Galerkou. Nebyla nálada, zato bylo pozdě, očumovali jsme na nástupu.
Lízt, nelízt, v Puškášovi i v Normálce spousta lidí. Nelízt a očumovat dál.
Nakonec ten Polák s rozbitou hlavou. Kamení mu otestovalo skvělou Cassidu na-
hoře v komíně. Vláďové potom Poláky vedou až na Lysou Polanu, nesou jim bágly,
prý kvůli tréninku.

Vladimír s Honzou dali Mlynářovu Vidlu po pravé hraně, pěkná cesta, ale
nástup, to je děs, tvrdí Vladimír. A jak se líbila cesta přes Hrubou vežu?
Snad docela jo, jen prej ti dědci moc čuměj na každou kytku, bylo odkudsi sly-
šet. Víto, ta cesta Poláků na Svišťový, to byl dobrý nápad. I Vláďové si po-
chvalují krásné lezení. Jen počasí kdyby nás přitom nestrašilo. A ještě jsme
potom viděli orla, živého, nevycpaného. Uletěl, potvora, jako ten týden.

Je třeba dopíjet, Kowalewští spod. počkají, Tatry určitě také, ale rych-
lík ne. Nevylezli jsme žádné zázraky. Jsme všichni naživu a zdraví a lecos
jsme viděli.

B I V A K Y

Vláda Sojka

Kdo by neznal dramatická vyprávění o bivacích ve stěně, kdy vítr duje a temná noc se zdá bez konce. Snad každý, kdo takové historky slyšel, zatoužil v duchu něco podobného zažít.

Naš první opravdový bivak byl jako z horolezecké čítanky. Šli jsme s Ponzou Dírku na Malého Mlynára. Je to psaný na 25-30 hodin, takže jsme s noclehem museli počítat. Tábrli jsme s sebou jeden spacák, péřovku a nějaké náhradní oblečení.

Pravda, když jsme dolezli na údajné místo prvního bivaku, příliš jsme nezajásali. Plošinka byla dobrá akorát tak jako štand, a tak jsme lezli dál. Až o dvě dýlky výš, když už se šerilo, jsme našli pohodlný nocleh - police 2 metry široká, v jednom místě byla do skály ještě jakási jeskyně, přes metr hluboká, takže jsme si ležli úplně v pohodě. Honza mi dokonce na celou noc odkázal svůj spacák a sám se spokojil pouze s péřovkou a náhradním oblečením. Noc proběhla klidně, trochu jsme zpívali a bavili se o lezení a taky se "těšili" na vojnu, která nás čekala za necelý měsíc.

Po této zkušenosti se mi na bivakování nezdálo být nic hrozného. Z této iluze jsem byl vyveden loňského léta.

Byli jsme čtyři; s Jirkou lezu od mala, Radka a Mártýho jsem viděl poprvé. Večer v pět hodin jsme se dohodli, že jedeme do Tater, prostě rychlovka. Vždycky mě podobné akce ohromě bavějí.

Ve Smokovci je po ránu nějak teplo a začíná poletovat sníh. Čím jdeme výš, tím je to horší. Na Váze se dozvídáme, že sněží už druhý den a skoro všichni obražejí dolů. Jenže my jsme optimisti a magoři, takže místo dolů do hospody sestupujeme dolů pod Galerku, která je naším cílem. Během náročného sestupu přestává sněžit a když se nám po delší době podaří najít bivak, nebe se jakoby zázrakem trhá a modrými škvírami vysvítuje slunce. Všude je ještě dost sněhu, přesto se s Jirkou rozhodujeme pro Stanislavského komín. Je to "jen" pětka a dne je třeba využít do maxima, a tak v půl druhé odpoledne nastupujeme. Zabalili jsme se fofrem, takže jsme s sebou nebrali příliš zbytečností, jako třeba náhradní oblečení. Jídlo a pití - vody bylo všude až moc.

První dýlky jdou pomalu, ale pak si zvykáme. Asi na páté dýlce začínají první potíže. Jirka vtočí 20 metrů bez jistění, nedaří se mu najít žádnou spáru, všechno je zalito ledem a pokryto vrstvou sněhu. Na mě čeká zledovatělý, mírně převiský kout na pločinku. Chvillemi na nás padají kusy ledu, které slunce ukrájuje z okraje Galerky, zatímco my mrzneme ve stínu komína. Jirka si odpracovává svůj díl v ledových stěnách komína, který je zakončen průlezem dírou na štand. Po další dýlce jsem úplně hotovej, visím asi ve čtyřech skobách, nohama se nemůžu opřít o stěnu, je pokrytá více než pěticentimetrovou vrstvou ledu. Začínáme toho mít plné zuby. Jirka si pro urychlení postupu pomáhá lanem. Na slánění je už dost pozdě, a jediná naše myšlenka je, abychom se do tmy dostali nahoru. Jsou to ještě dvě dýlky a nakonec se nám to s vypětím sil daří. Ještě poslední horké chvílky, když zjišťují, že výlez na okraj Galerky je taky pod ledem a poslední skoba je nic moc a 8 metrů podě mnou.

Nahoře v sutí jsme si oddýchli jen chvilku a hned sestupujeme. Sotva dosahujeme levé okraje Galerky a začínáme slézat dolů, je tma jak v pytli, leze-me prakticky poslepu a občas bloudíme. Pro jistotu jsme navázaní. Vždycky, když se nám podaří rukama nahmatat "mužika", máme ohromnou radost. Tak to jde pomalu až do poloviny sestupu, kde se musí slézat strmou stěnkou. Nedaří se nám najít správný směr. Já jsem tu poprvé a Jirka tudy šel jen jednou před čtyřmi lety, takže si toho taky moc nepamatuje. Prostě jsme v koncích a nezbývá nic jiného, než bivak. Zalézáme do jakési díry, po několika minutách nám začíná být zima. Jsme promoklí a Jirka, který lezl v lezečkách, je má skrz a pěkně mu mrznou nohy. Taky jsme nic nejedli, takže jsmena dně fyzicky i psychicky. Drkotím zubama, třesu se jak vibrátor, nedokážu už ani zpívat nebovinaout jakoukoli písničku. A tak probíhá noc, proti které se nám zdá náš celý dosavadní život touhou proloučkou epizodou. Je tončco přišerného. Báno se můžeme sotva

hnout, s tímto tempem pokračujeme v sestupu, který je teď za světla poměrně jasný. V noci byl mráz, protože zamrzlé kaluže se mi nedaří prokopnout ani pohorkou.

Kluci z nás mají radost a vařej čaj. Celý den jsem neschopnej, nemůžu jíst a dokonce na rum mi nejede. Jirka je na tom trochu líp, asi po půlhožinové výpravě se mu daří přinést vodu z pramínku, vzdáleného asi 100 metrů.

Další den nastupujeme Orlováka, ale po dvou dýlkách čtyřkového lezení jsem ještě špatnej, tak traverzujeme a ležeme za klukama Puškáše. Toho Orlováka jsme dali další den, to už jsem byl fit.

Tak teď snad o něco moudřejší - chybama se člověk učí, přemejšším, jakéj bude další bivak. Mám z toho trochu strach, jestli to nebude ještě horší. Ale už se tak trochu těším, protože takový ty průšvihy už k lezení patří a aspoň bude zas o čem klábosit večer u ohně nebo u sklenice piva. Pak už nám to bude zas s odstupem času připadat jako legrace, takže Bivaku zdar!

V Í K E N D V T A T R Á C H

Vláda Sojka

Je začátek září, počasí vypadá slibně, takže balíme a razíme do Tater. Jsme tři - já, Kamzík a Mártý. Cesta vlakem probíhá celkem v pohodě, dokonce se nám podařilo sehnat téměř volné kupé, takže můžeme v pohodě ležet.

Ve Smokovci chvíli čekáme na autobus do Lysé Polany. Začíná svítat, a z oken autobusu vidíme, jak první sluneční paprsky ozařují hřebeny Belanských Tater. Je to pohled, který nám poránu výrazně lepšuje náladu. Už se těšíme na lezení. Máme v plánu vylézt něco na Malého Mlynára, kde je výběr pěkných a dost těžkých cest v pevné skále.

Nejsme tu s Kamzíkem poprvé. Před čtyřmi lety se nám podařilo prostoupit direktissimou té krásné, kolmé, 350 metrů vysoké stěny. Byl to tenkrát silný zážitek, který máme stále dobře v paměti. Místo sedáků do převisů A3 jen v hrudních úvazech a s lanovíci pod zadkem jako sedačkou. No prostě byla to tenkrát paráda.

Trochu mi dělá starost místo na spaní. Přímo pod stěnou se spát nedá, spadá od ní dolů přikrytý svah a o žádném bivaku nevím. Nakonec upravujeme malou plošinku ve smrkovém porostu u potoka a spoléháme se na to, že pršet nebude. Teď to máme pod stěnu asi hodinu nástupu.

Ještě v poledne vyrážíme, je pěkně a bylo by škoda jen tak se povalovat. Mám vyhlédnuty dvě kratší cesty v pravé části stěny. Ve vedení se střídáme všichni tři. Mártýmu se nepodařilo sehnat partáka a všichni víme, jaká je to otrava jen se vozit. Lezení je pěkné, ale poměrně lehké, cesty jsou tak na čtyři dýlky, takže je do večera stihneme obě.

Druhý den ráno vyrážíme pod stěnu zas. Svítí slunce, ale nenápadně vyhlížející šmouhy na nebi nevěští nic dobrého. Rozhodujeme se pro cestu Czerczuka. Je to dlouhá cesta, ve lousci středem stěny. Už kdysi jsem se pokoušel o její přečtení, ale malé zkušenosti a špatné počasí nás přiměly k ústupu. Snažíme se nastoupit rychle, cesta je psaná na 7 hodin a my jsme tři, takže bychom rádi měli nějakou časovou rezervu. Lezení jde celkem dobře, střídáme se s Kamzíkem ve vedení. Když se dostáváme asi do poloviny stěny, začíná pršet, nálada klesá. Jsme v místech, kde se dá ze stěny vytraverzovat a víme, že nejtěžší dýlky teprve přijdou. Dobíráme se všichni tři a radíme se, co dál. Nakonec rozhodujeme, že zkusíme ještě jednu dýlku a když to nepůjde, tak slaníme a vytraverzujeme. Lezení mi jde pomalu, pršet už sice přestalo, ale skála je mokrá a lišežníky začaly nepříjemně smekat. Nejtěžší dýlka vychází na Kamzika, naštěstí je to pod převisy, takže je skála poměrně suchá. Lezení je parádní a maximálně exponované, nálada se lepší. Ještě tři dýlky normálního lezení a jsme na vrchol. Je nám tajn, jen přemýšlím, jestli se dešť vyhnul mému spacíku, který jsem nechal jen tak volně ležet, aby vyschnul.

Začíná znovu drobně pršet, takže se setup kolnými travami stívá dost obtížnou záležitostí. Ještě štěstí, že jsme ve spěchu nebalili materiál a mám u sebe stále svoje kladivo. Při práci v drnech se ukazuje jako opravdu výborné.

V bivaku vaříme večer o mnoha chodech. Snažíme se o to, aby strava byla pestrá, čehož dosahujeme všelijakými fantastickými kombinacemi, jako například dvě různé konzervy a do toho polévka ze síčku. Samozřejmě nezapomínáme ani na vitamíny - tři velké cibule a dvě hlavičky česneku na jeden ešus jídla je asi tak normální dávka. Lupodivu svěřila naše strava i Kamzíkovi, přes počáteční obavy o jeho žaludeční vředy.

Ráno to vypadá s počasím všelijak, rozhodujeme se mezi lehčí cestou, která by měla být tutovka a mezi těžkou cestou komínem Gierycha. Na onec to jdeme risknout. No co, když tak bude pytel. Sotva jsme se dostali k nástupu cesty, začíná zase pršet. Mám chuť to zabalit, ale Kamzík se už navazuje a šlape první délku klas. IV. Dobíráme se všichni na malé plošince a sledujeme další směr výstupu. Podle průvodce to má být z tohoto místa 60 metrů stále V nebo VI. Skála není moc mokrá, nad námi jsou převisy, takže by to mělo jít. Moc se mi nechce, mám z toho dost respekt. Ale co se dá dělat, je na mě řada, tak беру všechny společný materiál a jdu na to. Lezení je to pěkné, skála mi připomíná Sušky. Už vidím nad sebou první skoby, které určují další směr výstupu. Z plotny nalézám sokolíkově do převisu, zakládám vklíněnc a lezu dál. Následuje traverz vlevo, pak kousek vzhůru a další cestu mi uzavírá hladký vytlačující koutek. Mám už vytočeno asi 30 metrů, takže mě dost táhne lano. Víím, jak asi překonat ošemetný úsek, ale stejně mi to zabere aspoň půl hodiny, než se mi to po sérii pokusů a pečlivém vysušování klíčového chytu šátkem, podaří. Pokračuju ještě asi 8 metrů komínem na štand. Je to poctivá délka - Kamzík musí zrušit svůj štand, aby mi vyšlo lano na zajištění. Za chvíli je Kamzík u mě a pokračuje dál. Čeká ho asi 30 metrů převislého komína. Nástup do něj je dost těžkou širokou spárkou, při které se vzpomene na víkendy v Adršpachu, pak už to jde rozporem a občas stěnově. Kamzík to zdolává docela hladce. Když jdu za ním, vyživím se v expozici. Je to prostě paráda. Pak už nás čeká jen jedna čtyřková délka na vrchol, kterou vyvádí kárty. Všem se nám na ní daří praštit se do hlavy pod převisem, když se chce e odívat, kudy dál. Sotva si na vrcholu podáme ruce, začíná zase pršet. Nebe se hrozivě zatáhlo a začíná hřmít a dešť se změnil v kroupy. Zde se výborně osvědčují naše prilby. Začíná se blýskat, takže sestup je s muzikou a člověk si připadá skoro jako na diskotéce - barevná hudba a rámus, ale jinak je pohoda. Večer si děláme koktejl z rumu a přísad, jako je slazené mléko, cukr, vitamín, rozinky, šumák a další dobroty. Nesetkávám se s přílišným ohlasem, protože jsem přehňal přísady, takže se mi podařila hustá kaše. Kluci by radši něco, co teče, takže mi odebrali zbytek rumu a tvoří sami, zatímco se snažím zkonsumovat co největší množství hmoty, abych jim dokázal, že je to dobrý. Další den přišel už od rána, takže balíme a nebíráme kurz Taverna, kde trávíme příjemné odpoledne a ještě více si vylepšujeme náladu. Pak cesta domů, ve vřaku volné kupé, prostě všechno nám vychází. Jsme spokojeni a už se zase těšíme do Adršpachu, kde máme zas jeden víkend absenci.

TREKKINK ZA POZNÁNÍM

Postřehy z cesty do Indie a Nepálu

Jiří Novotný

Dnes, poslední den v roce 1984, sedím ve svém bytě a po již dlouhém čase se snažím přenést na papír okamžiky z uskutečněné cesty do Indie a Nepálu, abych dostal slibům svým přátelům z HO Tesla, kterým jsem to slíbil a také sobě. Čas mělní zážitky, jedny překrývá druhými a tak je možné, až budu jednou, v bačkorách a s fajfkou v ústech dřepět v některé z hospod "Na růžku" a masírovat staré dědky vyprávěním o Indii, může se tento materiál náramně hodit. Pro navození té správné indické nálady zapalují manqlovou tyčinku a jednu z přivezených Beed /nejpopulárnější cigareta v dále popisované části světa - smotek tabákového listu převazaný nití/.

Všechno to začalo někdy na jaře roku 1983, kdy jsem s myslí zdevastovanou právě překonanými procedurálními záležitostmi spojenými u mé zaměstnavatelské organizace s výjezdy do KS, seděl v oblíbené Štice a starý přítel Kadálek pravil: "Támhle je Lanč, ten trochu leze, trochu zná rusky, německy, anglicky a španělsky, trochu se vyzná ve světě, taky trochu pracuje, prostě dělá spoustu věcí tak trochu jako ty. To by byl dobrý kůň na takovou cestu, kterou zamyšlíš." Oslovil jsem tedy Lanče a ten, jako bych s ním dojednával exkurzi na LVT, pravil: "Je to jasný, vyrazíme hned po festivalu v Teplicích! Tým sestávající se z lezeckého esa a lezeckého sraba byl tedy na světě. V krátkém čase byl pak doplněn o střední článek v podobě Franty Šimka.

Čas letěl a skupina začala tvrdě pracovat pro zdar společné věci. Já jsem si vzal na starost organizaci celého podniku včetně zajištění kobřího séra. Chtěl bych na tomto místě poděkovat MUDr. Konrádovi, který na úseku vybavenosti skupiny lékařskými prostředky utřhl sobě nemálo ze své příslovečné lelosti a při instruktáži vnitrožilní aplikace kobřího séra dokonce neváhal riskovat život - Franty Šimka. Franta si dal za úkol sehnat /a nesehnal/ dehydrovanou stravu do hor. Lanč, jsa si vědom svého výsadního postavení u skupiny, si nevzal na starosti nic. Čas naplnil dny Festivalu v Teplicích a jejich organizátor včetně Franty se objevili v mém bytě noc před zamyšleným odjezdem. Lanč, když viděl hromadu neutříděného materiálu, pravil, že jsme se teda pěkně flákali a usnul ve spacáku na podlaze. Franta prohlásil, že se vůbec neflákal a jako důkaz toho praštil nohou zabandažovanou v sádře o stůl. O tom, že tvrdě makal v sadu svoji mámy a přitom spadl z koruny jabloně, přičemž si utřhl oba menisky, jsme do poslední chvíle neměli nejmenší tušení. Ráno jsme si přivstali, pobalili materiál a vyrazili, avšak bez Franty, směr Frankfurt nad Mohanem.

Cesta do Frankfurtu proběhla dobře a již za dva dny na to byly naše schopnosti obstát ve velkém světě podrobeny prvnímu testu. To nás úřednice od Air India informovala, že její letecká společnost není žádné charitativní společenství, a že naši bagáž o váze cca 120 kg nelze chápat jako věci osobní potřeby, které jsou přepravovány v ceně letenky a že nám jest ještě nutné položit poplatek za nadváhu v ceně čtrnáctidenní mzdy kvalifikovaného německého dělníka. Tato informace nás pochopitelně rozladila. Leč zakrátko jsme též úřednici u váhy nabídli dvě krosny o váze každá hluboko pod limitem 20 kg. Situace byla zachráněna. Zakrátko pak, za velmi teplého zářijového odpaždne, stoupali dva šíleně vyhlížející muži po schodech odbavovací haly k přistavnému Boeingu 747 Jumbo směr Dehli. Každý v solidní péřové bundě, oteplovacích a duplexech značky Koflach, v kapsách a "příručních kabelách" vše, co bylo ze železa, na krku pod bundami zavěšené pikly, coby osobní zbraně. Těžká chůze byla odlehčována holemi do hlubokého sněhu. Boeing se ztěžka odlepil od Farwaye a po mezipřistání v Římě zamířil na východ, zanechávající za sebou obchodní centrum Evropy se všemi jeho neřestmi, autosalónem i konírnou ve Spessartu včetně domovů našich hostitelů.

Dehli nás přivítalo v časných ranních hodinách neuvěřitelným vedrem kombinovaným s absolutní vlhkostí vzduchu. První dny jsme trávili především pod ventilátory Nyaya Marg Youth Hostel, a pouze k večeru jsme vyraželi do ulic.

nasát atmosféru velkoměsta na Yamuně, já osobně stéle hladový a žíznlivý. Staré Dehli s muslimskou mešitou, Red Fort, India Gate, budovy parlamentu, luxusní diplomatická čtvrt též s budovou našeho velvyslanectví a Connaught Place do kterého ústí všechny hlavní ulice, byla místa, na kterých jsme se utkávali s živly nejružnějšího kalibru, s živly, kteří se snaží Evropana natáhnout na ceně, nejčastěji za dopravu nebo hašiš. Živlové jsou hindové, muslimové, sikhové či přímo Evropané sami, kteří ztratili schopnost "vrátit" se a žijí proto zde, protože právě zde lze žít na vysoké noze zrovna tak dobře, jako úplně zadarmo. Člověk se napije gratis v každém hinduistickém chrámu, dostane po bohoslužbách hrst sladké rýže /stalo se i mně nevědomky v Dehli a zcela vědomě posléze v Rishikeshi/ a hašiš lze přece kupovat i bez peněz na ochutnávku./ochutnám a bude-li mi chutnat, koupím větší množství, samozřejmě, že i když chutná mi vlasně nechutná a tedy nekupuji/. Noclehy nic nestojí, protože podnebí je teplé a za teplem lze cestovat po celé zemi. Ve chvíli, když kdokoli a kdekoli přehodí přes sebe a svoji hlavu deku na znamení, že odpočívá, není síla /aspoň já ji neviděl/, která by takového člověka rušila. Stejná nevšímavost je pak prezentována, i když někdo na zemi leží a potřebuje pomoc. Tyto věci však nebudu dále rozvádět, pouze konstatuji, že i my jsme na tomto poli nezbytné penzum nováčků odevzdali. Chtěl bych se pouze zastavit u dvou pozoruhodných zážitků z Dehli, které nelze nastudovat z turistických příruček.

Ten první byl z jedné z bank, kde jsme směnovali šeky v amerických dolarech za platnou indickou měnu. Lanč se totiž nedokázal na šek podepsat shodně s podpisem v předloženém cestovním dokladu. Když pokus opakoval po desáté, situace se stávala kritickou. Zloděje totiž namají nikde rádi a tak se již zdálo, že naše expedice po nešťastném pádu Franty z jabloně bude definitivně rozdracena zastřelením Lanče v jedné pobočce Indické národní banky. Lanč pletl podpis šeku proti pasu, posléze podpisy šeku proti šeku a nakonec nedokázal zopakovat ani dvakrát stejný podpis pasu proti pasu. Vzpatoval se, až když službu konající důstojník snímal z ramene kvér. Situace mě natolik denervovala, že stejných podpisů jsem docílil až na osmý pokus. Ten druhý zážitek, fotograficky zdokumentovaný, byl v úžasné podobnosti řady Indů s lidmi, které jsme zvyklí potkávat u nás doma. A tak jsem na ulicích potkával pány Horáky z našeho paneláku, lidi ze zaměstnání, známé číšníky a povaleče z hospod. Jak dnes vidím, i Ty, příteli Hynku jsi namodulovaný nějakou tatarskou krví, vděčný za svůj život právě této zemi.

Po několika dnech jsme vyrazili busem směr Haridvar - Rishikeshi, zde přestupujeme v krásném pamětním městě na Gangu do dalšího busu směr Uttarkashi. Autobus je levný dopravní prostředek i pro Čechoslováka a služby dopravní společnosti jsou úměrné ceně. Vzdálenost do Uttarkashi z Dehli je cca 350 kilometrů a zdolali jsme jí za necelých dvacet hodin, mezitím zastavení v termálních lázních. Autobusy značky TATA docilují na těchto cestách rychlosti kolem 20 kilometrů za hodinu, což při vedru, dvojnásobném přetížení autobusu proti plánovanému počtu pasažérů, mezerách mezi sedadly 30 centimetrů a soubojích při nakládání bagáže na střechu autobusu, dává našinci pocit trvalého zážitku. V Uttarkashi jsme vypadli víc mrtví než živí ven, přemístili 120 kg bagáže do nejbližší ubytovny a usnuli jako dřeva na pohovkách nevalné úrovně. Ráno jsme pokračovali do Lanky za obdobných podmínek. Autobus však již šplhá krásným údolím vzhůru Himalájem a kopíruje tok Gangy, která se stává stále menší.

U Lanče končí všechna sranda, protože dál se pokračuje pěšky a tak na úsek asi 4 km vstupujeme do kontaktu s nosiči, kteří, jak je zvykem všude a nejen u nosičů, nasazují 400 až 500 % ceny, za kterou jsou ještě ochotni pracovat. Cena dohodnuta není a tak jen závistivě sledují postarší hinduisty, kteří usedají do košů a jsou dále nesení, aby za úplatu přiblížili svá těla co nejbližše pramenu jejich nejposvátnější řeky. Sami se zmocnujeme nákladu a podrobujeme svá těla prvnímu vážnému fyzickému násilí. Naše rozhodnutí ignorovat služby nosičů, je kvitováno s velkým uznáním. My však za první terenní nerovností korigujeme intencí zničit a pokorně, pouze s minimální licitací, svěřujeme část nákladu jednomu z nosičů, kteří zde pracují. Jelikož ve své nůši nese více než třetinu váhy včetně kanistru s petrolejem, zvyšuje během cesty dohodnutou částku o sušenky a čaj, na což ochot-

ně přistupujeme.

V Bhaironghati spánek v kůlně bez střechy a ráno poslední úsek cesty do Gangotri autobusem nebo gazem, které se tam ocitly způsobem, který dodnes nechápu. Zde se regenerujeme a dokupujeme poslední komponenty potravy do hor podle Lančových vegetariánských představ. Znamená to nákup rýže promísenou myším trusem, cibuli, hrách, mouku na čapáty a vejce rozbitá do feld flašek.

Lanč vrací dluh z přípravné části expedice a organizuje tři nosiče, dva Indy a jednoho Nepálce, kteří berou mzdu 30 rupií za den práce snákladem 30 kilogramů. Po dvou nocích pod širákem vyrážíme časně zrána údolím, na jehož konci je základní tábor našeho dalšího snažení v horách. Cesta se vlní překrásným terénem a zvolna leč systematicky stoupá. Zpočátku se mi zdá, že nosičinatahují čas, aby více vydělali, v poledne mám pocit, že jejich tempo je optimální. Když máme v nohách asi deset hodin chůze, zdá se mi jejich tempo pekelné a to jdu prakticky bez zátěže. Pozdě odpoledne docházíme k poslednímu bodu civilizace, kterým je Lal Baby, útočiště hinduistického mnicha. Je to vlastně ubytovna s primitivně instalovanou svatyní, sloužící jako záchytný bod poutníkům /a v poslední době i horolezcům/ na jejich cestě k pramenům Gangy, které nejsou vzdáleny více než hodinu chůze. Každý zde může složit hlavu a navíc dostane zadarmo najíst a napít silně kořeněného bylinného odvaru. Večer, přesně v sedm začíná pobožnost, po níž se sedí se skříženými nohama na zemi a medituje se nebo rozmlouvá, to vše, když nad ztemnělým údolím září zapadající slunce nad špičkami Baghirathi.

Ráno pokračujeme dále, po pravici již jenom potůček, kterým je mnohem nížeji mohutná Ganga, až i posléze i potůček končí na čele ledovce Gaumukh. O této chvíli stoupáme v sutí ledovce s čím dále většími dýchacími potíže- mi. Odpoledne docházíme do míst, která by mnoho lidí označovalo za ráj na zemi. Přimo před nosem je vysoká, monolitní stěna Baghirathi, pod ní krásná horská louka a po pravici přes ledovec snad ještě důstojnější strmá stěna Shivalingu s převislým frnákem, končícím bílým temenem, na kterém stálo jen málo vyvolených. Na louce zastavujeme a loučíme se s nosiči, kteří inkasují za dva dny vzhůru a den dolů. Ještě závěrečný společný čaj, pár fotografií a pak už zůstáváme sami. Večer se skládám sám do svého stanu a Lanč do druhého, s hučením v hlavě a s poučnými slovy svého partáka: "Od teďka, kdyby se ti něco stalo, tak jsi v hajzlu".

Asi týden přivykáme na výšku, každý svým způsobem a řešíme základní problém, co vlastně dál. Na louce je tábor japonské expedice útočící na Santhopan s všudypřítomným styčným důstojníkem přiděleným indickými úřady a taky časem velmi spřátelili. Naše situace je o to pikantnější, že jsme na trekkingu, který se v Indii do 5 000 m neplatí, a že prakticky můžeme v očích styčného důstojníka toto omezení překročit kdykoli jdeme na záchod. Naštěstí zákony jeho náboženství mu dovolují konzumovat náš rum a rovněž tak radost nad úspěchem Japonců na Santhopanu je tak velká, že si nás moc nevšímá, i když naše vybavení na trekking moc nenapovídá.

Kromě zvykání na výšku přivykám i Lančovým vegetariánským pochoutkám a to tak, že za týden mám svoji studentskou váhu. Zato Lančovi jde rýže s myšincem velice k duhu a tak po týdnu, když Japonci a jejich důstojník ustoupili do údolí, rozhoduje se pokračovat k Santhopanu.

K Santhopanu vede nijak náročná cesta údolím vlevo podél Baghiratti tak, že tyto krásné vršky zůstávají po pravici. Máme štěstí na počasí, je slunečný den a tak končíme túru postavením stanů vedle stanu našich polských přátel: Josefa, Michala a Vladka, kteří si ráno více přivstali. Cestou potkáme další dva Poláky, kteří se od Santhopanu vracejí a výrazně mi zlepšují náladu poskytnutím štangle salámu. Noc je jasná a mrazivá, ráno pak bez mráčku přímo vybízí k dalšímu postupu.

Odšud začíná terén příkře stoupat. Přesto ve dvojici s Josefem sledují dvojici Lanč - Vladek, kteří šlapou na předku. Michalovi není nejlépe a proto zůstává ve stanu, což ještě ten den ocením. Docházíme Lanče s Vladkem, kteří překonali trhlínu asi ve výšce 5 600 až 5700 metrů. Je mi mizerně a stejné pocity má i můj parták. Když se rozhoduje vrátit, vypadá moje rozhodnutí doprovázené jako projev solidarity, i když jen já vím, kolika procenty na mém rozhodnutí participovala sama nezbytnost.

Sestupujeme do tábora. Mezitím co si pochutnáváme na čaji a já konečně zase na mase, sledujeme Československo - polskou dvojici, jak pracuje ve stěně na strmém sněhu a zřetelně kopíruje cestu Japonské výpravy k vrcholu. Počasí je stále krásné a tak v řídkém vzduchu vyhlíží téměř souměrná pyramida Santhopanu s vrškem bezmála 7 100 m nad mořem jako snadný a logický cíl každého, kdo snese nějaký ten puchýř na noze a samozřejmě, kdo přežije dopravu indickými autobusy.

S Josefem sestupujeme dále do základního tábora načerpat kyslík do organismu a ještě dříve, než se nám hora ztratí z dohledu, je její vrchol zahalen mraky. Ve chvíli, kdy přicházíme na naši zaslíbenou louku pod Shivilingem, je pokryta silnou vrstvou sněhu, který stále přibýval.

Zde končím vyprávění o pokusu zdolat horu. Vše ostatní by bylo vyprávění o ústupu, byť svěřepě odkládaným ve výšce 6 500 m ve stěně Santhopanu. O ústupu, odkládaném posléze Lančem, čekáním na počasí v základním táboře s intencí spravit si chuť na nějaké šestitisícovce. Někádli jsme si předem žádné konkrétní cíle v horách. Tato skutečnost a skutečnost, že jsme živí a zdraví nás povzbuzovala.

Ostatně život nejsou pouze hory. Na své cestě jsme poznali hodně krásného, potkali a za své přátele přijali lidi společných zájmů, i názorů na život. Již kvůli tomu to stalo za to.

Na titulní straně: Tři vrcholy HOWSER TOWER /3 398 m/ nejvyšší štít kanadských Bugaboos

Na zadní straně: Pohled z BUGABOO SPIRE /3 176 m/

A D R E S Á Ř H O T J T E S L A Ž I Ž K O V 1 9 8 5

Jméno	Adresa	Tel. domů zaměstn.
1/ Beneš Josef	170 00 Praha 7, Dukelských hrdinů 3	379029 533641/396
2/ Borek Miroslav	140 00 Novodvorská 435 Praha4	
3/ Bukvic Jan	511 01 Turnov, Bezručova 1439	
4/ Čermák Jiří	108 00 Praha 10, Počernická 56	275251 25736
5/ Doubrava Josef	466 01 Jablonec n/Nisou, Vlastovčí 17	
6/ Folprecht Jiří	511 01 Turnov, Přepeřská 1802	
7/ Hybner Jiří	160 00 Praha 6, Ciolkovského 861	2313427
8/ Hloušek Josef	511 01 Turnov, Sobotecká 467	800351/335
9/ Janoušek Karel	130 00 Praha3, Krásova 10	
10/ Jäger Ondřej	100 00 Praha 10, Na padesátém 6	78115368
11/ Kaisler František	182 00 Praha 8, Kaňkovského 1241	842311 861841 347701
12/ Kindl Zdeněk	160 00 Praha 6, U kolejí 22	
13/ Kindl Miloš	160 00 Praha 6, Sukova 559	326407
14/ Klenka Jaroslav	130 00 Praha 3, Želivského 15	2758095
15/ Konrád Zdeněk	160 00 Praha 6, Ciolkovského 856	330/45017
16/ Kordík Jan	160 00 Praha 6, Šimonova 1108	8723/247 462116
17/ Krátký Otakar	140 00 Praha 4, V Podhájí 9	216/14677
18/ Křemen Vladimír	110 00 Praha 1, Liliová 14	812/3898
19/ Křivohlávek Jan	181 00 Praha 8, Korycanská 367	366251/204 21032
20/ Machaň Aleš	466 01 Jablonec n/Nisou, B. Němcové 36	
21/ Manych Vladimír	110 00 Praha 1, Liliová 8	
22/ Myška Petr	130 00 Praha 3, Křeněvova 84	2758816
23/ Nedbal Lubomír	102 00 Praha 10, Jašíčkova 1020	739641
24/ Nežerka Josef	140 00 Praha 4, Fr. Pešky 701	8723/405
25/ Nosek Václav	140 00 Praha 4, Pavlíkova 602	417/2307 467765
26/ Novotný Jiří	140 00 Praha 4, Za sídlištěm 2145	462656
27/ Pokorný Miloš	170 00 Praha 7, U práhonu 12	277341/226
28/ Sajdl Stanislav	460 07 Liberec 7, Příčná 463/14b	

29/ Schmidt Pavel	162 00 Praha 6, Na Petřinách 1767/51	3537456
30/ Sojka Vladimír	463 33 Chotyně, Dolní Suchá 96	
31/ Skalka Petr	293 01 Mladá Boleslav, Řepov 27	
32/ Staňek Miloslav	512 61 Přepere, č.p. 240	
33/ Strejček Pavel	190 00 Praha 9, Pod náspem 4	822036
34/ Šindelář Milan	511 01 Turnov, Bezručova 1396	861841
35/ Šubrt Jan	140 00 Praha 4, Písnická 753	23636
36/ Tichák Josef	149 00 Praha 4, Ledvinova 1713	24310Jablonec n/N
37/ Ulman		201951/3282
38/ Vojtěch Miloslav	150 00 Praha 5, U Santošky 24	702480/89
39/ Vorlický Petr	130 00 Praha 3, Pod Lipami 27	8722/495
40/ Zvířecí Miroslav	511 01 Turnov, Čistá 309	8259062
41/ Borková Alena	140 00 Praha 4, Hlavní 2730	
42/ Nastoupilová Marie	544 01 Dvůr Králové n/ Labem, Vorlech 977	
43/ Velebová Daniela	100 00 Praha 10, Murmanská 15	7336523
44/ Vojtěchová Miroslava	150 00 Praha 5, U Santošky 24	228751/281
		878241/496

Počet: 100 ks

Stran : 26

Pouze pro členy horolezeckého oddílu TJ Tesla Žižkov

Tiskne: reprografické středisko Tesla Strašnice k.p.

Leden 1985

